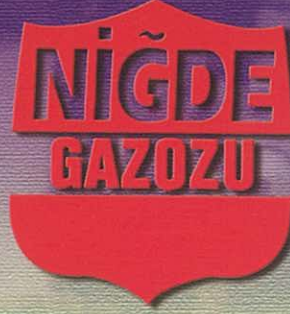

ENDER ÇELİK

İÇ ANADOLU BÖLGE BAYİİ

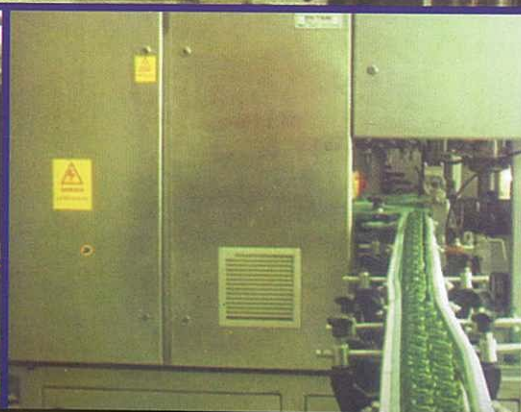
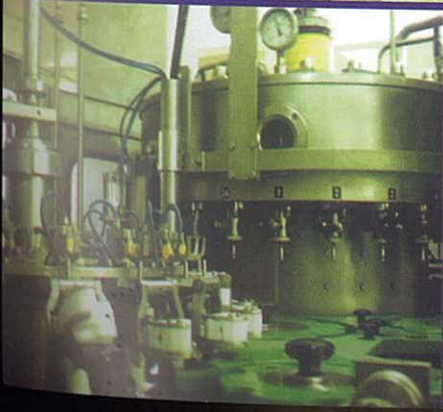
Demirhendek Cad. No:2 Siteler / ANKARA
TEL: 0.312 351 91 91 - 353 31 71
GSM: 0.542 742 45 43

bir telefon kadar yakınız...

Evlere, işyerlerinize kadar teslim edilir.

üretimde son teknoloji
Türkiye'den Amerika'ya ihrac olan gazoz.

NİĞDEmiz

TEMMUZ-AĞUSTOS 2005 SAYI 44

Başkent NİĞDE VAKFI
Yayın Organı
(İki ayda bir yayımlanır)

Sabibi
Başkent Niğde Vakfı Adına
Vakıf Başkanı
Hüseyin ÇELİK

Yazı İşleri Müdürü
Av. Ali DEMİR

Yayın Kurulu
Abdulkadir KÖYLÜ
Nadi ÖZDAMAR
Fazlı TOKMAK
Cengiz KARACA

Editör
Kezban DALAK

Yazışma Adresi
Genel Merkez
G.M.K. Bulvarı No:55/1
Maltepe-ANKARA 06570
Tel-Faks(0 312 231 79 91)
www.baskentnigdevakfi.org

Kapak Resmi
Altunbisar'daki Aşık Tabiri Anıtı

Dergimize gönderilen yazılar yayımlansın veya yayımlanmasın iade edilmez. Yayımlanan yazılardan yazarları sorumludur. Dergimizde yayımlanan yazılar kaynak gösterilerek iktibas edilebilir. Yayımlanan yazılara telif ücreti ödenmez. Dergimiz, Basın-Ablak yasasına uyar.

Dergimiz,
"Milli Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı'nın 28 Temmuz 1996 gün ve 8412 sayılı yazıları" ile, ilköğretim ve ortaöğretim öğrencileri ile öğretmenleri için tavsiyesi uygun bulunmuştur.

Yıllık dergi abone ücreti 18.YTL. dir.
Posta Çeki No:108 000

NİĞDE VAKFI BANKA HESABI
T.C. Ziraat Bankası Bulvar Şubesi
Hesap No : 345 37 777 ANKARA

BURS EĞİTİM YARDIMI İÇİN HESAP NO
T.C. Ziraat Bankası Bulvar Şubesi
Hesap No: 345 37 804 ANKARA

Baskı & Grafik Tasarım
ALP Ofset Matbaacılık Ltd. Şti.
Ali Suavi Sok. No: 60 Maltepe/ANKARA
Tel: 0.312.230 09 97 Faks: 230 76 29

Sunuş

Sevgili Hemşerilerimiz

NİĞDE VAKFI 2005 Adres Albümü ve Niğde'yi tanıtan rehber kitabımız çıktı. 19 x 27 ebadında 370 sayfa olan kitabımız kaliteli kağıda basılmış ve 1,5 kg civarındadır. Ücreti 15 YTL'yi Posta Çeki Hesabımıza veya Ziraat Bankası'na yatırıp dekontu bize gönderenlere kargo ile göndermeye devam ediyoruz

Üniversiteler 2005-2006 ders yılına başladılar. Üniversite ve yüksek okullarda okumakta olan ve yeni kazanan hemşerilerimiz burs talebi ile vakfımıza müracaatları devam ediyor. Şu andaki form alanlar, mektupla form isteyenler ve evraklarını tamamlayıp verenler geçen yıllara göre çok fazladır.

Siz hemşerilerimizden ricamız çevrenizdeki durumu müsait olan ve bir şekilde yardım etmek isteyen hemşerilerimizi vakfımız aracılığı ile burs veya eğitim yardımı yapmalarını sağlayınız. Bu yıl yine bir burs 350 YTL olup talebelerimize 40 YTL aylık vermekteyiz ve her miktardaki eğitim yardımını da birleştirip burs olarak veriyoruz

Burs talebinde bulunan hemşerilerimizin bir kısmı; bizi bir yerlerden verilen bu paraları dağıtmaya memur edilmiş olarak görüp ne koparırsam düşüncesi ile 1.000-1.500 YTL maaşı olanlarda müracaat edebiliyor. Hatta cebinizden mi veriyorsunuz diyebilenler oluyor.

Biz paraları hemşerilerimizden alıp yine üniversiteli hemşerilerimizden müracaat sahiplerinin bir tablosunu hazırlayıp en muhtaç bilhassa öksüz ve kimsesiz olanları, mevcut evrakları ve mahalli soruşturmalarla tespit edip alabildiğimiz burs sayısı kadar kişiye burs veriyoruz.

Teşekkürlerimizi iletir saygılarımızı sunarız

YÖNETİM KURULU

İçindekiler

30 Ağustos Zafer Bayramınız Kutlu Olsun3-4
Abdülkadir KÖYLÜ

Terör Tırmanırken Ulusal Kimliğin Önemi5-6-7
Dr. Nadi ÖZDAMAR

Üniversitemiz ve Niğde8
M. Sıtkı OLGAY

Her Mutluluğun Bir Bedeli Vardır9
İsmail ÖZMEL

Ev Ödevimizi Yapabiliyo muyuz?.....10
Abdülkadir KÖYLÜ

Kıssadan Hisseler11-12-13
Hüseyin ÇELİK

Tyana ve Köşk Höyük 200514-15
Ömer Fetbi GÜRER

Doçent Doktor Şahnur Yaprak Kimdir?.....15
Yılmaz YAPRAK

Dostlara Açılan Kapı16-17
Leman GÜNALP

Aşık Tabiri'nin Mezarını
100 yıl Sonra Nasıl Bulduk.....19
Hacı ANGI

Görme Özürlünün, Gönül Gözündeki
Mutluluğu Görme20-21
Tuncer ERTANA

İnsanlık Öğreten Eşek.....22-23
Hasan ULUSOY

Cukurkuyu Kasabası24-25
Mustafa ŞAHİN

Dumlupınar İlköğretim Okulu26

Geleneksel Niğde Düğünleri.....27-28
Sabahat Varol İNSEL

Babattin Torun Kimdir?.....29
Babattin Torun

Elişi Sayfası30

Kısa Kısa Haberler.....31

Güzel Beldemiz Bademderemiz.....32

ABONELERİMİZE DUYURU

Değerli Hemşerilerimiz

Vakfımızın hazırladığı "NİĞDE VAKFI 2005" adlı eserimiz çıkmıştır. İlgilenen hemşerilerimizin vakıfla temasa geçmesini ve kitabın satışında vakfımıza yardımcı olmasını rica ederiz

YÖNETİM KURULU

30 Ağustos Zafer Bayramınız Kutlu Olsun

Abdülkadir KÖYLÜ

“Lozan Antlaşması Türk Milleti aleyhine asırlardan beri hazırlanmış bir Sevr Antlaşması’yla tamamlandıği zannedilmiş büyük bir suikastın yıkılışını ifade eden bir vesikadır.

ATATÜRK“

Büyük Önder Atatürk’ün önderliğinde, ordu-ulus bütünleşmesiyle kazanılan Kurtuluş Savaşı’nın 83. yıl dönümünü kutlarken, şehitlerimizi en içten duygularla anar, gazilerimize sağlıklı uzun ömürler dileriz.

Ulusal kurtuluş tarihimizin, çok önemli bir günü olan bu günü, anlamak veya bilgilerimizi yenilemek için MONDROS, SEVR, LOZAN ANTLAŞMALARI’ni incelemenin yerinde olacağı kanısındayım.

10 Ağustos 1920 tarihli Sevr Antlaşması, 433 maddeden oluşuyor. Osmanlı İmparatorluğu’nun bölüşülme belgesi olan bu antlaşmaya göre:

Çatalca’ya kadar bütün Trakya, Ege Adaları ve İzmir Yunanistan’a; Suriye ve Çukurova Fransa’ya; Irak ve Filistin İngiltere’ye; Antalya ve havalisi İtalya’ya veriliyor. Doğuda bağımsız bir Ermenistan, güneydoğuda Kürdistan kuruluyordu. İstanbul ve Boğazlar, İngiltere ile müttefiklerin işgali altına giriyordu.

Lozan Barış Konferansı, 21 Kasım 1922 de başlamıştır. İtilaf Devletlerinin Sevr Antlaşması’ndaki acımasız dayatmalarına rağmen, Türk heyetinin direnmesi ve haklı savunması sonucu sekiz ay sonra tamamlanmıştır.

Yeni Türkiye Devleti’nin kuruluşu bu konferansın sonucu, 82 yıl önce 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanan, 143 maddeden ve eklerinden oluşan LOZAN BARIŞ ANTLAŞMASI’yla belgelenmiştir.

Lozan Barış Antlaşması’nın öncesini ve sonrasını, değerli bilim adamlarımızın eserlerinden ve köşe yazarlarımızın makalelerinden öğrenmek, bilgilerimizi yenilemek bu yıldönümlerinin amacıdır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti’mizin kuruluş temel belgesi olan LOZAN BARIŞ ANTLAŞMASI’nın 82. yıl dönümünün bütün ulusumuza kutlu olmasını dilerim.

Ulus olarak hepimizin zaman zaman bilgilerimizi tazelememiz gereken bu en önemli konuları, ilimizde 05/07/1963-27/01/1966 tarihleri arasında Valimiz olan Sayın İbrahim S.ÖZTÜRK, kitap haline getirerek, değer biçilmez bir eser meydana getirmiştir.

Sayın İbrahim Sâdi ÖZTÜRK’ün eserinin iç kapak bilgileri:

(Her Türk’ün bilmesi gereken)

MONDROS, SEVR, LOZAN

ANTLAŞMALARI

(Bugünkü Türkçe ile)

Ankara Ticaret Odası

22 Aralık 2004, S: VIII + 308

Eserin SUNUŞ yazısını, Ankara Ticaret Odası Başkanı: Sayın Sinan AYGÜN yazmıştır. Sayın Aygün, SUNUŞ yazısı son paragrafında şöyle demektedir:

“Bizim düşüncemiz de odur ki, “Türkümlü diyen herkes ve özellikle aydın geçinenler, Sevr’e methiye, Lozan’a eleştiri getirenler, Türkiye’nin geleceğinin güvencesi olan genç kuşaklar Lozan’dan çok Sevr’i madde, madde okumalı ve bundan dersler çıkarmalıdır.” 15/12/2004 Sinan AYGÜN

Eseri hazırlayan Sayın İbrahim Sâdi ÖZTÜRK, ÖNSÖZ’ün birinci paragrafında:

“Bu kitapta biz; yüce bir ulusun tarih sahnesinden nasıl silinmek istendiğini, Mondros ve Sevr Antlaşmalarını bugünün Türkçesi ile yanyana koyarak yeni kuşaklara ve ayımsız okumuşların bilgisine sunmak istedik.” Demektedir.

Ayrıca eserin 7. sayfasını aynen alıyorum:

(ÖĞÜT)

Bağrımıza saplanan bin hançerdir MONDROS,

SEVR, onun devamıdır ve de ölüm fermanı!..

TÜRK'üm diyen bireyler bunları okumalı

Yeni bir (KURTULUŞ'a) ortam hazırlanmamalı.

Bilelim ki, her zaman bir ATATÜRK çıkmaz ki,

BATT'ının tuzakları hiçbir dönem bitmez ki,

"LOZAN"a giden yolu iyi tanımlayınız,

MONDROS'U ve SEVR'i asla unutmayınız!..

İ.S.Ö

Kitabın 11. sayfasında MONDROS ATEŞKES SÖZLEŞMESİ başlıyor. 25 Madde olarak 30 Ekim 1918 de imzalanmıştır. Bugünkü Türkçe ile yazılmıştır.

SEVR BARIŞ ANTLAŞMASI, 15. sayfadan başlayarak 244. sayfaya kadar devam ediyor. Antlaşma 433 maddedir. 10 Ağustos 1920 tarihinde imzalanmıştır. Bugünkü Türkçe ile yazılmıştır.

LOZAN ANDLAŞMASI, 244. sayfadan başlayarak 306. sayfaya kadar devam etmektedir. 143 madde olarak, 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanmıştır. Bugünkü Türkçe ile yazılmıştır.

Sayın Valim, (İbrahim Sâdi ÖZTÜRK-Em. Vali ve Senatör)

Çok büyük bilgi ve emek sarfederek meydana getirdiğiniz her yönü ile ölümsüz eseriniz karşısında mutluluğumu ifade edecek kelime bulamıyorum. Konu, dünya durdukça yaşayacak olan, Büyük Atatürk'ün emaneti TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ'dir. Türk Ulusu olarak hepimizin daima eksiksiz bilmemiz ona göre sorumluluğumuzu yerine getirmemiz gereken görevlerdir. Seçtiğiniz bu konu sizin yüceliğinizin kanıtıdır. Sağ olunuz, var olunuz.

Değerli Okuyucular,

Ulusal kurtuluş tarihimizin dönüm noktası olan, 30 Ağustos Zafer Bayramı'mızın 83. yılını en mutlu ve onurlu günümüz olarak saygılarımla kutlarım.

Yazar ve Eserleri:

(Her Türk'ün bilmesi gereken)

MONDROS, SEVR, LOZAN ANDLAŞMALARINI

(Bugünkü Türkçe ile)

ato

Ankara Ticaret Odası

İBRAHİM SÂDİ ÖZTÜRK: Nallıhan'da doğan İbrahim Sâdi Öztürk S.B.O'nu bitirdikten sonra, sırasıyla Elvanlı Bucak Müdürlüğü, İçel Maiyyet Memurluğu, Askerlik, Afşin, Sivrihisar Kaymakam Vekilliği, Gediz, Çıldır, Keskin ve Çankaya Kaymakamlığı Maraş, Van, Niğde Valiliği yapmıştır. 1968'de CHP'den Maraş Belediye Başkanı, 1969'da Maraş Milletvekili ve 1975'de Ankara Senatörü seçilmiştir.

A.H.F. sertifikasına da sahip bulunan yazar, 1980'den sonra Ankara'da avukatlık yapmış olup, bugüne kadar aşağıdaki kitapları yayımlanmıştır:

1. Merhaba Köyüm, Merhaba Türkiyem (Türk İdareciler Derneği Yayını)
2. Patka ve Politika (Boyut Dergisi Yayını)
3. Süzgeç (Nallıhan Vakfı Yayını)
4. 1. T.B.M.M'nin Gizli Oturumlarında Atatürk'ün Yaptığı Konuşmalar - Bugünkü Türkçe ile (ATO Yayınları)
5. Mondros, Sevr ve Lozan Andlaşmaları - Bugünkü Türkçe ile (ATO Yayınları)
6. Ulusal Mücadeleye Karşı Ayaklananlar, Başkaldıranlar (ATO Yayınları)
7. Fıkra Gibi Anılar ve Şiirler (Bir İdarecinin Kaleminden) Kitapların gelirleri Dernek, Vakıf ve kuruluşlara bağışlanmıştır.

Terör Tırmanırken Ulusal Kimliğin Önemi

Dr. Nadi ÖZDAMAR

Anayasamızın 66.maddesinde **Ulusal kimlik**; vatandaşlık bilincinin benimsendiği bir kimliktir ve bu “**Türk**” olarak tanımlanmıştır.Yine Anayasamızın ilgili maddesinde Türk, “**Türk Devletine vatandaşlık bağı ile bağlı herkes**” olarak tanımlanmıştır.

Kaldı ki, Türk ulusunun % 90'ı aşan bir çoğunluğu kendisini Türk olarak tanımlamakta, Türk kimliğini benimsemektedir. Kişinin tamamen özgür iradesiyle bilinçli olarak duyumsadığı, özümlediği kimlik o kişi için asli kimliktir. Farklı bir etnik kökene sahip olsa da, **Türküm** diyen bir kişi için **Türklük** asli bir kimliktir.

Türk toplumunu oluşturanlardan Kürtler, Çerkezler, Zazalar, Araplar, Lazlar, Nusariler, Gürcüler, Arnavutlar v.s toplam nüfusumuzun % 10'unu aşmamaktadır.Malum çevrelerce Türkiye'deki etnik grupların nüfusları hayali ölçüde abartılmaktadır.Bu abartmanın başlıca nedeni ; etnik grupların sözde temsilcilerinin maddi ve siyasi çıkar sağlama amacıyla olmasıdır.PKK yanlısı küçük bir Kürt grubu,aşama aşama ayrı bir devlet kurma,Türkiye'yi bölme amacı gütmektedir.

Yazılı ve görsel medyanın bir kısmı statü ve maddi çıkar karşılığı Türkiye'yi bölmek isteyen güçlere yardım ve yataklık etmektedir.Çok daha acısı akademisyenlerin bir kısmı ile devletine ve milletine uzak kendine aydın yakıştırması yapan bir grup da Türkiye'yi **etnik bir mozaik** olarak göstererek etnik bölücülüğe hizmet etmektedir.Hatta bunlar daha da ileri giderek Türkiyelilik diye bir kavramı yutturmaya çalışmaktadır.

Etnik grupların yanı sıra dini grupların da üzerinde benzer oyunları oynayanların arkasında,dünyayı küreselleştirerek kendi çıkarlarına uygun olarak yapılandırmak isteyen batılı uluslar arası küresel sermayenin parasal ve siyasi desteği vardır.

Türkiye'nin **etnik bir mozaik** olduğunu ya da üst kimliğin Türk yerine **Türkiyeli** olarak tanımlanmasını Türkiye'ye ve Dünya'ya Batılılar maksatlı olarak empoze etmektedir.Böyle bir kabul,Türk ulusuna çok haksızca yakıştırılan karışık millet anlayışını pekiştirdiği gibi,ulusal kimlik bilincimizi de zedeler.Böyle bir tanım,zaman içinde adım adım,aşama aşama ülkeyi bölünmeye kadar götürecektir dayatmalara zemin teşkil edecek kadar tehlikelidir.

Çok kültürlülük ise, etnik çeşitlilik temelinde ayrıştırmak, bölmek amacıyla zenginlik gibi gösterilen ayrı bir yutturmacadır. Başka bir deyişle çok kültürlülük bölme politikasının diğer adıdır.

Türk ulusu bugün tüm unsurlarıyla “**kaynaşık**” bir ulustur.Ancak İtalya,İngiltere,Almanya,Fransa gibi “**ulus devlet**”olma sürecini tam anlamıyla tamamlamamıştır.Bugün bir Alman'a Almanyalı,bir Fransız'a Fransalı,bir İngiliz'e İngiltereli diyemiyorsak bir Türk'e de Türkiyeli diyemezsiniz.

PKK yandaşı Kürtçü grupların ilanlar vererek,imza kampanyaları düzenleyerek,Anayasamızda Türkiye'yi bölünmeye götürecektir değişiklik talepleri ve Batılıların bu gruplara verdiği destek ortadadır.Her Batılının Türkiye ziyaretinde kabe gibi Diyarbakır'ı ziyaretinin nedeni,orada kıskırtacak gruplar bulabilmesindedir.

Ne yazık ki ülkemizde bazı araştırmacılar da dahil olmak üzere bazı aydınlar Paris Kürt Enstitüsü Başkanı olan Kendal NEZAN'a ve onun gibi bölücü kişi ve uluslar arası kuruluşlara çanak tutup Türkiye'deki Kürt nüfusunu 10 milyon olarak kabul ettirmekte ve kamu oyunu aldatmaktadırlar. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün verilerine göre bugün 72 milyon olan Türkiye nüfusu içinde ana dili Kürtçe olanların sayısı 5.400.000(% 7.5) dur.

Yakın tarihimizdeki isyanlara bir bakarsak; 1925 yılındaki Şeyh Sait, 1926-1930 yıllarındaki Ağrı,1938 deki Dersim isyanlarının arkasında Batılı güçleri görürüz. Artık hepimiz çok iyi biliyoruz ki PKK'nın da arkasında Batılı ülkelerin parasal ve siyasi desteği vardır.

Unutmayalım ki, Türkler,Anadolu'ya adım attıkları günden bu yana Batılıların en acımasız, topyekün saldırılarına maruz kalmış bir ulustur.Bugün de bu saldırı aynı acımasızlıkla devam etmektedir.Asırlarca adeta genetik bir nitelik olarak kuşaktan kuşağa bu düşmanlığı aktarmış olan Batılı,Türkiye'yi ele geçirene kadar bu tavrını sürdürecektir. Batı, Türkiye'yi zaafa uğratacak olan PKK ise PKK'nın yanında, şeriat ise şeriat'ın yanında olmaya devam edecektir. Hedef Türkiye'yi iktisaden ve siyaseten çökertmek, sonuçta bölerek ılımlı veya ılımsız İslam Devleti kurarak Orta Doğu'yu ele geçirmektir.Bunu da içimizdeki

hain ve işbirlikçileri kullanarak yapacaktır ve hatta yapmaktadır.

Ulu Önderimiz Gazi Mustafa Kemal'in hiçbir zaman inanmadığı ve güvenmediği Batıların bilinçli ve maksatlı olarak ısrarla empoze etmek istediği Türkiye, **etnik bir mozaik** asla değildir ve Türk yerine **Türkiyeli** kavramları sadece bir zırvadır.

Dış destekli PKK Terörü yerine Kürt sorunu adı verilmeye çalışılan bir ortamda güzel ülkemizi yangın yerine çevirmeye, Ulusal onur ve çıkarlarımızı zedelemeye yönelik çabaları Türk Ulusu olarak Ulu Önderimizin yaktığı ışık ile karanlıkları aydınlığa, aydınlıkları mutluluğa çevireceğimizden hiç kimsenin şüphesi olmamalıdır.

Saygılarımla,

HARİÇTEN GAZEL OKUYANLAR

Yazılı ve görsel medyayı yakından takip izliyorsanız, ülkemizin önde gelen gazete ve televizyonlarında ünlü yazarların, medya patronlarının ve iş adamlarının "ATA YURDU" saydıkları yörelerini fırsat buldukça sütunlarına yada televizyon ekranlarına taşıdıklarına tanık olursunuz. Adı geçenler her fırsatta "ORALI" olmaktan gurur duyduklarını haykırır, yörelerine ve hemşehrilerine olanaklarının azamisini vermeye çalışırlar.

Sanayicisi, tüccarı, gazetecisi, yazarı, sanatçısı, ilim adamı, sporcusu el birliği içinde doğup büyüdüğü yada görmeseler de, gitmeseler de **baba ocağı-ata yurdu** kabul ettikleri yörelerine ve hemşehrilerine sahip çıkma yarışına girerler. "ORALI" olmaktan mutluluk ve gurur duyan bu hemşehriler ne geri çekilir, ne sessiz kalır, nede **ORALI** olmaktan utanmazlar.

Hürriyet Gazetesinden Ayşe Arman diyor ki; "İstanbul'da "01-ADANA" plakalı bir araba görsem içimin yağı eriyor. Adana ile ilgili bir şey yazsam Türkiye'nin değil, dünyanın dört bir yanından Adanalılar alarma geçiyor. Ama öyle laf olsun, torba dolsun değil, gerçekten hemşehrilerine sahip çıkıyorlar. Ben Adanalı olmanın o kadar faydasını gördüm ki say say bitmez. Adanalı olmaktan gurur duyuyorum."

Bizim de "NİĞDELİ" deyip öğündüğümüz, gurur duyduğumuz ünlülerimiz var! Niğde için bir şey yapmıyorlar. Niğde'ye ve Niğdelilere ilgi duymuyorlar. Sakın yanlış değerlendirilmesin; ülkemizin bu "ÜNLÜ NİĞDELİ" şahsiyetlerine ne kızıyorum ne gönül koyuyor nede kınıyorum. Bu onların seçimidir ve kendilerini Niğdeli gibi hissetmiyor olabilirler. Bunun nedenlerini araştırmak yada analiz etmekte zaten gerekmez.

Ancak benim kabul edemediğim Niğdeli diyerek bunlara sahip çıkmamızdır. Bizim sahip çıkacaklarımız, kısıtlı olanaklarıyla Niğde için bir şeyler yapmaya çabalayan "**BEN NİĞDELİYİM**" diyebilenler olmalıdır.

Geçimini sağlamak için yada çeşitli nedenlerle Ankara'da yaşamak zorunda kalan bir avuç Niğdeli ATA YURDU-BABA OCAĞI kabul ettikleri Niğde için bir şeyler yapabilme amacıyla **Başkent-NİĞDE VAKFI**'nin çatısı altında toplanmışlardır. Kurulduğundan günümüze çok önemli hizmetler vermişlerdir. Vakfın en önemli hizmetlerinden bir bugüne kadar yüzlerce ihtiyaç sahibi üniversiteli gencimize verdikleri eğitim bursu, diğeri de okumakta olduğumuz NİĞDEmiz dergisidir. Bunlarında ötesinde vakfın en önemli hizmeti; başı sıkışan, derdine derman arayan, hastası olan her Niğdelinin başvurabileceği bir "**DOST KAPISI**" olma görevini yapmasıdır.

Genellikle memur, esnaf ve emeklilerin katkılarıyla yaşam mücadelesi verip ayakta kalmaya çalışan vakfımıza ne yazık ki çoğunluğumuzun duyarsızlığı ve ilgisizliği hakim.

Bunlarında ötesinde, bunca emeğe, özveriye ve iyi niyete karşın, bırakın takdir etmeyi bu fedakar ve vefakar hemşehrilerimizi incitmeyi, yapılanları ve başarıları küçümsemeyi marifet sayanlarımız bile var.

Bugüne kadar elini bir kez olsun taşın altına koymamış olanların, birde üstelik Niğde'de yaşayan birilerinin vakıf kurucuları için; "Ankara'da oturduğunuz yerde ahkam kesmek kolay, hizmet etmek istiyorsanız Niğde'ye gelinde görelim" tarzındaki anlayışı kabul etmek yada içimize sindirmek hiç mümkün değil.

Bu insanlarımız ne Niğde'de fabrika kurabilecek sanayici, nede büyük işyeri açabilecek tüccar. Bunlar memur, esnaf, emekli, doktor, avukat vb. olan kendi yağıyla kavrulan ancak aşını hemşehrileriyle paylaşan vefakar ve cefakar Niğdelilerdir.

Yukarıda tırnak içerisinde verdiğim sözleri Niğde de bir esnaf arkadaşımız sarf ederken, Vakıf Başkanı Sayın Hüseyin Çelik yıllarca gecesini gündüzüne katarak büyük emek vererek hazırladığı "**NİĞDE VAKFI 2005 KİTAPLARI**" nı torbalara doldurmuş, yazın boğucu sıcağında, kan-ter içinde, nefes nefese sağlığını hiçe sayarak dükkan dükkan dolaşp Niğdelilere ulaşturmaya çalışıyordu. Albüm satışından elde edilecek üç beş kuruşu ihtiyaç sahibi Niğdeli gençlerimize yetiştirmeye çabalıyordu. Ne yazık ki 15 YTL'yi bu albümü alarak bağışlamak istemeyenlerin bazıları burun kıvrıyor, bazıları da tezgah arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Elbette ki bazı hemşehrilerimizin bu duyarsız tavırlarını çoğumuz biliyoruz ancak, bu ve benzeri

yaklaşımlar “Niğde için ne yapabiliriz” kaygısıyla bir araya gelip bir şeyler yapabilme gayret ve sorumluluğu içinde olanları incitmekte, şevklerini kırmaktadır.

Unutmamız ki, vakıf çatısı altında toplanmış olanlar başta Vakıf Başkanı Sayın Hüseyin Çelik olmak üzere tüm emek verenler Niğde’de doğmuş, büyümüş, okumuş, belli bir süre Niğde’de hizmet etmiş ve çeşitli nedenlerle Niğde’den ayrılmak zorunda kalmışlardır. Ama her bir ATAYURDU- BABA OCAĞI olarak kabul ettikleri Niğde’yi hiç unutmamışlardır. Ne çekinmişler, nede geri kalmışlar, ellerini taşın altına sokma cesaretini göstermişlerdir.

Bu hemşehrilerimizin hiç kimseye yaranma yada takdir edilme kaygıları da yoktur. Onlar Niğde dışında yaşıyor olsalar da “HAS BE HAS NİĞDELİ” dir ve onlar için “Ankaralılar” yakıştırmasını yapmak hiç hak etmedikleri bir değerlendirmedir.

Kurulduğundan bu güne kadar emeği geçen tüm vakıf üyelerine ve destekleyenleri minnet ve şükranla anıyor, saygılarımı arz ediyorum.

Dr.Yunus Nadi ÖZDAMAR kimdir?

1951 yılında Niğde de doğdu.İlk, Orta ve Lise öğrenimini Niğdede tamamladı.Sırası ile Orta Doğu Teknik Üniversitesi Matematik Hazırlık,Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi,A.B.D.Ohio Dominican College ve Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji ve Radyasyon Onkolojisi Ana Bilim dalında eğitim gördü.

Niğde Ana Çocuk Sağlığı ve Sıtma Savaş Başkanlığı, Ankara Etimesgut Onkoloji Hastanesi Radyoloji ve Radyoterapi Asistanlığı, A.B.D. Columbus Ohio Mercy Hospital Uzman Yardımcılığı, İstanbul Tuzla Piyade Okulu Revir Tabipliği, Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Radyoloji ve Radyasyon Onkolojisi Asistan ve Başasistanlığı, Ankara Onkoloji Hastanesi Radyasyon Onkolojisi Klinik Şef Yardımcılığı ve aynı Hastanede Başhekim Yardımcılığı görevlerinde bulundu.

Ankara Tabib Odası, Ankara Onkoloji Vakfı Onur Kurulu,Ankara Onkoloji Hastanesi Vakfı ve Derneği, Başkent Niğde Vakfı Kurucu ve Onur Kurulu Üyesi ve Ankara Onkoloji Hastanesi Yardım Sandığı Başkanidir.

28 Mart 2004 Yerel seçimlerinde Cumhuriyet Halk Partisi Niğde Belediye Başkan Adayı olan Dr.Yunus Nadi ÖZDAMAR evli ve bir çocuk babasıdır.

İNSAN

Her insan iki huyludur
Bazan öfkeli, bazan neşelidir
Çalışır durmadan eli para görür
Sağlıkla yaşar işleri yürür.

Ailesi ile birlikte huzurlu olur
Hayatı sever, mutluluk bulur
Başarılı çalışır, işleri yürür
Hayatı anlar ileriye görür

Sağlık, varlık yüzünü güldürür
Her şeyi sever sayılır, sever
Hakiki dostlarla güler eğlenir
Hayata bağlanır, yaşamın tadını bilir.

İşleri bozulur, yolunu şaşırır
Varlığı azalır, uykuyu kaçıtır
İşsiz kalır, düşünür taşınır
Sağlığı bozulur, onunla uğraşır

Nazire Sandallı

YALAN

Yalan sözlere kanma
Doğru diye aldanma
Bilmeden inanan yalana
Gün gelir üzülür yana yana.

Öleceğini bilsen de yalan söyleme
Ak yüzlü ol, her iki alemde
Doğruluktan sakın ayrılma
Her sözü doğru sanıp ona bağlanma

Toplumda sevilmemiş yalan söyleyen
Bir dala tutunmak istemiş kopmuş birden
Kimse vazgeçmez alıştığı huydan
Dost olma yalancı ile ayrıl ondan.

Yalan söylemeğe dilini alıştıрма
Doğru söyleyen de inanmaz kimse sana
Zamanını kötü düşüncelere harcamış
Yalancının mumu yatsıya kadar yanmış

Şakası bile hoş karşılanmamış
Soylu insan yalanı ağzına almamış
Bütün fenalıklar ondan doğmuş
Yalancı en sonunda cezasını bulmuş.

Sök yalanın kökünü
Dik gerçeği yeşersin
Yalan söylemek ayıptır
Yalanı inanmak ise acıdır.

Nazire Sandallı

M. Sıtkı OLGAY

Üniversitemiz ve Niğde

Niğde Üniversitesi kurulurken bilimsel ve kültürel altyapı eksikliği nedeni ile gelişmesi ve akademik kimliğinin tanınmasında zorluklarla karşılaşmıştır. Her ne kadar "Aydınlar Kenti" olarak bilinse de Niğde de bazı çevrelerce üniversitenin gençlerin ahlakını bozacağı endişesi az da olsa yaşanmıştır.

Niğde Üniversitesinin kuruluşuyla öğrenciler ölmekte olan Niğde ekonomisini canlandırmış, esnafın yüzü gülmeye başlamıştır. Böylece halkımız üniversiteyi tanımış ve malum çevrelerin değer yargıları değişmeye başlamıştır. Üniversitenin, gençlerin ahlakını bozacağı endişesi zamanla ortadan kalkmış, ekonomik tercihler ön plana çıkmıştır. Üniversite öğrencilerini gelir kapısı olarak gören esnaf, yaz aylarında öğrencilerin gelmesini iple çeker hale gelmiştir.

Oysa üniversiteler, akademik kuruluşlar olarak kentin eğitim, sosyal ve kültürel faaliyetleri ile toplumsal kalkınmayı ve aydınlanmayı sağlayan en önemli itici güçtür. Ne yazık ki, bu anlayışa henüz ulaşamamıştır. Elbette bunda kentimizin konumu, sosyo-kültürel yapısı kadar üniversite yönetimi, akademik kadroların niteliği, üniversitenin kendini Niğde'ye ifade edememesinin de rolü olmuştur.

Niğde halkı, çalışma, tutum ve davranış olarak üniversitemizden çok şey beklemektedir. Bu konuda başta üniversite rektörümüz olmak üzere, üniversite ile yöneticilerine, akademik ve idari personele büyük sorumluluklar düşmektedir. Üniversitemiz bilimsel, sosyal ve kültürel faaliyetleri ile öğrenciler için olduğu kadar, kent halkı içinde çeşitli faaliyetler sunabilmelidir. Toplumun öncülüğünü yapmasını beklediğimiz üniversitemiz yenilikçi ve aydınlatıcı özelliğini kaybetmeden Niğde halkını aydınlatmak görevini yerine getirmelidir.

Niğde halkı olarak bizler de yerel yöneticileri, siyasileri ve sivil toplum örgütleri ile "Üniversitemizin Özerklik Özelliğini" zedelemekten özgür ve bilimsel ortamlar oluşturulmasına katkıda bulunmalıyız. Bu ortamı

yaratamazsak üniversitemiz yenilikçi ve aydınlatıcı görevini yapamayacak, gelişmesi duracak hatta geriye gidecektir. Eğer üniversite aradığı ve beklediği özgür bilimsel ortamı bulamazsa dün olduğu gibi öğretim üyeleri tek tek büyük kentlerdeki üniversiteler geçecek pek çok fakülte ve yüksek okul kapanmak yada öğrenci sayısını azaltmak zorunda kalacaktır.

Hepimiz biliyoruz ki, başta siyasi iktidar olmak üzere üniversitelerde siyasi parti ve kuruluşların baskısı vardır. Üniversiteler siyasetin dışında kaldıkları sürece saygınlıklarını koruyacak, halkın gözünde değerleri artacaktır. Tek yönlü kadrolaşma ve siyasallaşma üniversitemizin sağlıklı gelişmesini engelleyecektir.

Bir üniversitenin kente neler kazandırabileceğine en güzel örnek Eskişehir'dir. Bu kentimizde üniversite adeta Anadolu'nun bilime açılan kapısı olmuş, bilimsel kültürel ve sosyal faaliyetleri ile kendine özgü atmosfer yaratarak hem öğrenciler hem de kent halkı için mükemmel bir ortam yaratmıştır. Sadece üniversiteye ait üç tiyatro kapalı gişe oynamaktadır. Kent halkı ve öğrenciler kültür sanat bilim ve her türlü sosyal etkinlikler iç içe yaşar olmuştur. Eskişehir esnafı üniversiteyi "öğrenciye yönelik Lokanta ve kebabçılık anlayışı içinde öğrenci gelse de para kazansak" tan öteye bir konuma koymuştur. Böylece kent ve üniversite, demokratik, laik sosyal hukuk devletinin gereği olarak Ulu Önder Atatürk'ün hedef gösterdiği mümtaz yerine oturmuştur.

Elbette ki, bizim üniversitemiz ve kentimizde layık olduğu Aydınlar Kenti konumuna tekrar gelecek, üniversite büyüyerek Ziraat ve Tıp Fakültelerini de kurma başarısını gösterecek, Anadolu'nun bilime açılan ikinci bir kapısı olacaktır.

Bu vesile ile yeni seçilen rektörümüz Sayın Prof. Dr. Hamza Uygun'u tebrik eder, görevinde başarılar dilerim. Saygılarımla.

Her Mutluluğun Bir Bedeli Vardır

İsmail ÖZMEL

Mutluluk diyor, ellerinizi ovuşturuyorsunuz. Ne güzel şey mutlu olmak, mutlu yaşamak. Bunun şartları üzerinde hiç kafa yordunuz mu? Dahası mutluluğunda bir bedeli olacağı aklınıza geldi mi?

Bu konuda biraz sesli düşünelim, ne dersiniz? Mesela, akşam yatağa uzanmadan önce, gün içinde ne yaptığınızı, zamanı nasıl değerlendirdiğinizi hiç düşündünüz mü? Günün uygun bir saatinde, yarın ne yapacağım diye beş-on dakika düşünüyor, bir program yapıyor musunuz? Kendinizi yeri geldikçe sorguluyor musunuz? Kendinizi hatalı bulduğunuz zamanlar oldu mu?

Ağaçtan güzel meyve toplamak isteyenler, önce bir meyve ağacı dikmeyi düşünseler nasıl olur? Ağaç dikmek hayali olmayanlar, meyve toplama rüyası görebilirler mi? Birde dikilen ağacın bakımı, korunması vardır.

Bir mevsim ağaçlar uykudadır, baharın rüyası ile uyur. Gözlerini açtığında çiçekleri ve sonra yaprakları ile eski giysilerine bürünür. Belli ki, hasat düğününe hazırlık var. Bütün yaz, güneş ve topraktan gelenleri, yapraklarında buluşturur ve güzle birlikte meyveler bütün göz alıcı görüntüleri ile dalları süsler. Ağacın toprağın derinliklerinden gelen suda erimiş besinle, güneşin gayretinden ambarlar dolusu meyve meydana gelir. Ağaç sanki bütün bunların idrakindedir ve hiçbir zaman mevsimi şaşırmaz. Uykuda bile hazırlık yapar, baharla dallara sular yürür ve baharın büyüünden faydalanır ve komadan çıkar. Sonra bilinen serüvenleri yaşar ve sonunda meyve.

İnsanoğlu, ağaçların genlerinden getirdiği bu sistemli gayretleri anlayacak bilgi ve görgüye sahiptir. Peki mutluluk isteyen, mutluluk bekleyen insan, bunun da bir bedeli olduğunu bilmez mi? Ben mutluluğa hak kazandım, çünkü maddi ve manevi kazanımlarım ve gayretlerimle onu doğuracak ortamı oluşturdum. En azından tamamen iyi niyetle çalıştım. Pek fazla başarılı olmasam da boş duranlardan çok fazla çalıştım ve bu sonuçları aldım. Bu sebeple kendimi mutluluğa hak kazanmış bir insan olarak görüyorum.

İnsan, içinde doğup büyüdüğü toplumun ne kadar bilincindedir? Onu ne kadar tanımaktadır. İnsan denilen yüce yaratık, bazılarının göre, programlanmış bir hayatı yaşar. Bazılarına göre de, aklını kullanarak bir takım programları kendisi imal eder ve yaşar. İnsan programlanmış bir hayatı yaşıyorsa, aklın rolü ne olacak,

sorumluluk meselesi nasıl çözülecek, sorusunu sormak durumundadır. Bazılarının, akılla sanki her şeyi kavrayabiliyoruz da, dediğini iştir gibiyim. Onlar sorunuz, aklı tenkit eder ve kapasitesini yetersiz bulurken de akıllarını kullandıklarının farkındalar mı?

Akl o kadar önemlidir ki, aklı olmayana ceza verilmiyor, aklı olmayana dini bir sorumluluk verilmiyor, inanç dairesine bile kabul edilmiyor. Yani anlayacağınız akılsız hiçbir şey olmuyor.

Siz yine aklı beğenmeyenleri dinleyiniz. Ama onlara aklın öneminden bahsetmeyiniz. Yüce Mevla lazım olmayan bir şeyi insana neden yük etsin, diye düşünmemişlerdir. Çünkü onlar her şeyin bir manası ve görevi, her mutluluğun bir bedeli olduğunun farkında değildiler.

Mutluluk bir iklimdir, bir doyum ve tatmin ortamıdır. İnsan merkezli bu güzel iklimi kurabilmek için, mutluluk özlemi duyanların gayretine ihtiyaç vardır. Toprağa tohum atmadan mahsul beklemek nasıl mümkün değilse, çalışmadan, sıkıntı çekmeden mutluluğa ulaşmak mümkün değildir. Şayet hazıra konanlar aklınıza gelmişse, biliniz ki emeksiz ve gayretsiz mutluluklar gerçek bir mutluluk değildir ve saltanatları uzun sürmez.

Mutluluk, farklı yorumlara müsait bir kavramdır. Çoğu insan bunun tamamen maddi imkanlarla kurulması mümkün bir inşa olduğunu söyler. Bunda önemli bir haklılık payının olduğunu kabul etmeliyiz. Çevrenize biraz dikkatle bakınız, Bir çok insan her şeyi olduğu halde mutlu değil veya kendisini mutlu saymamaktadır. Böyleleri sandığımızdan çok fazladır. Kaldı ki maddi imkan meselesinin sınırı nedir? **Muhtaç olmayacak kadar bir gelir mi, yoksa hazineler tutan bir mali varlık mı?**

Siz bu noktalardaki, kanaatlerinizi aranızda konuşunuz. İçinizden kendi kendinize sorunuz, ben bir şeyler, bir meslek, bir sanat veya bir baltaya sap olmak için yeterli bir çabanın içinde oldum mu? Zamanımı ve imkanlarımı iyi kullandım ama bu kadar yapabildim diyor musunuz? Mesele bitmiştir. Siz mutluluğa hazırsınız ve bunu hak etmişsiniz. Çünkü bir sanatınız, bir mesleğiniz veya verimli sahalarda harcanmış gayretleriniz vardır. Yani mutluluğun bir bedeli olduğunu onu da sizin samimi çalışmalarınızla ödediğinizi söyleyebilirsiniz. Siz mutluluğa hazırsınız. Kutluyorum.

Ali GÖKTÜRK

Trabzon Gümrük ve Muhafaza Baş Mdr. Yrd.

Ev Ödevini Yapabiliyor muyuz?

Çoğu vilayetlerin teşvik kapsamına alınmasını ibretle izlerken, ah bir de Niğde'miz bu teşvik yasası kapsamına alınsa, iş yerleri açılrsa, elektrik ve girdiler ucuzlarsa, devlet desteği olsa da, ilimizdeki işsizlere iş temin etmek kapısı açılrsa diye hayıflanırdık. Eh, işte o da oldu. Yasa çıktı, ilimiz de bu kapsama alındı. Her şey bununla bitmiyor. Okula gidiyorsun, her şeyin tamam, dersler başlıyor. Öğretmen son derste ev ödevi veriyor bunları da yapın gelin diye. İl bazında biz de ödevimizi yapıyor muyuz?

Yetkili kurum ve kuruluşlar, sivil toplum örgütleri halkı bu konuda bilgilendiriyor mu? Yasanın hangi şartlarda getirileri neler? İl envanteri çıkarıldı mı? Kıza ve uzun vadede yapılması gerekenlerin plan ve programı yapıldı mı? Marka olacak ürün ve mal tespitleri yapılabilir mi? Eğer bu sorulara cevaplarımız olumlu ise, o zaman dersimize çalışmışız demektir. Bu yazıyı okuduğunuzda yaz mevsimi geçiyor olabilir. Yerel yöneticilerimiz, müteşebbisler için, yer temini, alt yapı, iş gücü v.b. konularda gerekli çalışmaları yapmalı, il dışında bulunan iş adamlarımızla bilgi akışı sağlanmalı, diyalog kurulmalı; yöremize, mıknaşın demiri çektiği gibi yatırımcıyı çekmeliyiz. Aksi takdirde, çok şey beklediğimiz teşvik yasasından hiçbir fayda sağlayamayız.

"Az olsun, benim olsun" düşüncesiyle hareket etmek yerine, birlik ve beraberlikten büyük bir güç doğacağını unutmuyarak, sadece kağıt üzerinde görünen ama gerçekte olmayan, tabeladan ibaret şirketler yerine, süratle, pek çok insanımıza iş ve aş veren, çok ortaklı Anonim Şirketlerin ve büyük holdinglerin oluşumunu temin etmeliyiz. Bunun için, Niğde ilinde, il dışında ve yurt dışında yaşayan tüm dostlarımıza, hemşehrilerimize iş düşmektedir. Mikro değil, makro düşünmeliyiz.

HEPİMİZ SUÇLUYUZ SANA KARŞI AKKAYA

Yıllar öncesi kış mevsimleri çok şiddetli olur, kar, yağmur fazla yağardı. Çevre dağlar ağaç özürsü olduğu için ilkbaharda havaların ısınmasıyla eriyen karlar, buzlar yağmur suyuyla birlikte, geniş vadi içinde bulunan Bor

İlçesi ve Emen Ovasına sular taşardı. Bu arada sele kapılan her türlü canlı ve zarar gören tarım alanları, cabası idi. Uzun kış günleri sabah kalktığımızda her taraf bembeyaz olmuş, herkes elinde kar küreğini ve süpürgesini alır evleri eğer ev çatılı değilse damlarda biriken karları evin avlusuna veya sokaklara, yollara atardı. Burada en kârlı küçükler çıkardı. Tahtadan kızaklar yapılır, ilk kardan sonra yağın kardan pekmez katılıp sıcak sobanın yanına oturarak karı küstürmeden karıştırıp yenilirdi. (O zamana göre bir nevi dondurma sayılırdı.) O yağışlı yıllarda bu azgın sulara çareler arandı, plânlar programlar denirken, Niğde-Bor arasında uygun bir yere Akkaya barajı yapıldı. Suyu zaptı rapt altına alacak, kurak yaz günlerinde tarım alanları ve bağ bahçelere su verilecekti. Diğer taraftan insanımız, çiftçimiz zarar görmeyecek. Bu arada barajın Niğde-Bor yolu tarafı şimdi Birko Fabrikasına bakan bölüm masraf ve fazla bakım gerektirmeyen çam ağaçları, zamanımızın Niğde ve Bor ortaokul ve lise talebeleri bir cumartesi günü o bölgeye götürülerek öğretmenler nezaretinde çam fidanları dikilmişti. Bu bölgede şimdi orman işletmesi de kurulmuş. Ama aradan geçen bunca yıllar maalesef daha iyiye gitmesi gereken olgu ne yazık ki, yöremizin duyarsız insanları tarafından daha kötüye gitti. Sadece baraj yapıldı, ağaç dikildi, gerisi kaldı. Şimdi bu güzel yer ne mi oldu? Şu anda o bölgede yaşayan değişik kuşlar doğa ile ilgisi olmayanlar tarafından katlediliyor.

Akşama doğru sarhoşlara piknik ve çöp alanı oluyor. Daha kötüsü Niğde ile Ferteke kanalizasyonu olduğu gibi bu baraja akıtıyor. Bunun faturası Bor İlçesi ve bu sudan faydalanan köylere çıkıyor, daha ilerde daha da ağır fatura gelecek ödeyemeyeceğiz. Suçlu olduğumuz tedbir almadığımız halde hep birlikte suçlu kim? Diyeceğiz. Niğdeli, Fertekli, Borlu hepimiz suçluyuz, duyarsız kaldığımız için. Neme lazım benim işim görülüyor ya benden sonra tufan dediğimiz için, geleceğe bir şey bırakmadığımız için. Sana karşı suçluyuz Akkaya. Tüm görevlileri, sivil toplum örgütlerini daha 51'leri Akkaya Barajını ölmeden kurtarmaya davet ediyorum.

Kıssadan Hisseler

Hüseyin ÇELİK

İnş. Yük. Müh. 16. Dön. Niğde Mv.

İSHAL-İ FEMMİ'LER

Lüzumsuz ve çok konuşanlara benim kullandığım bir tabir var "Buda ağzından eskiyeceklerden" derim. Köşe yazarı Hasan Pulur'un naklettiği İshal-i Femmi (ağız ishali; fem Arapça da ağız demek) hastalığı bu mevzunun en açıklayıcı bir misalidir.

Dr. Faruk Bayülkem 1939 yılında Ord. Prof. Mazhar Osman'ın baştabibi olduğu Bakırköy'deki ünlü hastaneye asistan olarak atanır.

Hocası Mazhar Osman kendini çağırıp Faruk Bey oğlum, bismillah deyip, karantina servisinde göreve başla... servis şefine söyle, sana çok çabuk İshal-i Femmili bir hasta versin, müşahadesini al, gördüğünü bana anlat. Dr. Faruk Bayülkem karantina servisine giderken İshal-i Femmi nasıl bir hastalıktır; tıbbiyede okurken hiç böyle bir hastalık adı duymadığını düşünmektedir. Karşısına nasıl bir hasta çıkacağı merakıyla servise varır.

Genç doktor karantina servisine gider, şefe çıkar, doğrusu bu hastalığı çok merak etmektedir. Şef, Faruk Bayülkem'i fazla merakta bırakmaz:

"Yandaki odaya git, sana ishal-i femmili bir hasta getirecekler, o hastalığın nasıl bir hastalık olduğunu görürsün!"

İki hastabakıcı, iri yarı bir adamı getirirler, konuşmaktan sesi kısılmıştır, durmadan konuşuyor, şarkı söylüyor, şiir okuyor, kahkaha atıyor, açık saçık hikayeler anlatıyor...

Faruk Bayülkem bir ara fırsat bulur araya girer:

"Lütfen oturur musunuz, size bazı sorular soracağım!"

Hasta dinlemez bile:

"Ben oturmam, bir defa, dokuz ay on gün, annemin karnında oturdum. O günden beri hep ayakta. Hem ne soracaktım bakalım. Sen değil, benim sana soru sormam gerekir. Evvela benim kim olduğumu biliyor musun? Ben hukuk fakültesini bitirdim. Tıp doktoru oldum. Mimarım, başmühendisim, banka genel müdürüyüm, genelevler şairiyim, tarihçiyim, öğrenciyim, öğretmenim, ressamım, bar işletiyorum, daha neler neler, yorulmazsan anlatayım. Ben hiç uyumam, yorgunluk bilmem, istersen milyona kadar durmadan sayayım, evliyim,

karılarım, metreslerim var, yeter mi? Daha sormak istediğin bir şey var mı? Uzun Ömerim şekeri severim, sarımsak, salıncak, sarılmak, deniz, meniz, ekmek, mekmek yeter mi? Sor bakalım?"

Dr. Bayülkem bir fırsatını bulup lafa girer:

"Biraz susarsan sana sormaya başlayacağım"

"Susmak mı, o ne demek? Ebeyim, gebeyim, kuşum, muşum, güneş yakar, karga bakar, annem fasulye satar."

Hastabakıcılar adamı dışarı çıkarmaya çalışırken, o hala konuşmakta ve doktora "ayıp işaretler"le selam göndermektedir.

Bayülkem hocanın odasına gider, durumu anlatır, Mazhar Osman bir kahkaha atar:

"Sana iltimas etmişler, ishal-i femmili hastanın en iyisini göstermişler. İşte ağızdan ishal olmak budur, şimdi anladın mı? Asistanlığın ilk dersini aldın!"

GÖRGÜSÜZLÜK

Görgüsüzlük, görgünün tam tersidir. Görgünün sözlüklerdeki karşılığı: Bir toplum içinde var olan ve uyulması gereken saygı ve incelik kuralları. Bu kurallara uymayana da görgüsüz deniyor. "Görmemişin oğlu olmuş, çekmiş şeyini koparmış" halk arasında görgüsüzlüğü özetleyen bir tabirdir.

Türkiye'de her devirde görgüsüzlük örnekleri olmuştur. Savaş yıllarının hacığa tipinin yerini 1960'lı yıllarda transistörlü radyoları eline alıp, sesini sonuna kadar açan, sokak sokak dolaşan, trende vapurda herkese dinleten tüylü şapkalı Almancılar da onların taklitleri alır.

Ve gelelim 1990'lı yıllara ve günümüze cep telefonu görgüsüzlüğü, hacığalığı da, radyocuları da geride bırakmıştır. Uçakta, tekerlekler yere değer değmez görgüsüzlük abideleri hemen ortaya çıkmakta "şekerim şimdi indik ne yapayım, uçakta hostesler kapatıyor, onun için cevap veremedim..."

Bir toplantıda bir konserde orijinal bir kıyafet mi görüldü, hemen kameralı telefonu çıkartıp pozlar çekilmeye başlıyoruz. Hedef marifetli cep telefonunu göstermekten başka bir şey değil.

AÇGÖZLÜLÜK

Sözlüklerdeki karşılığı: mala yada yiyecek içeceğe doymak bilmeyen. Bunun en güzel örneklerini yıldızlı turistik otellerde görmek mümkündür. Bilhassa yarım pansiyon kalanlar.

Nedenini bir türlü çözemeyeceğiniz bir davranışla, otelde kalan insanların takriben yüzde sekseni, hem sabah kahvaltısında, hem de akşam yemeğinde yiyecekleri yemeleri mümkün olmayacak bir şekilde, tabaklarına dolduruyor ve bunların önemli bir kısmını yemeyip çöpe gitmesine neden oluyorlardı. Kahvaltıda yasak olduğu haldı, aldıkları ekmeklerin ve sandviçlerin arasına salam, peynir koyarak çantalarını doldurduktan sonra, kalanını da tabakta bırakıp kalkıyorlardı. Bu israf o boyutlardadır ki, kendinizi insanları uyarmaktan alamazsınız.

Ben bir seferinde karşımda oturan birinin üç ayrı tabakta; sandviçler ve dört yumurta aldığını, salam, peynir gibi şeylerle de, tabağı tıka basa doldurduğunu hayretle gördüm. Nasıl yiyecek diye beklemeye başladım. Yemesi mümkün değildi. Yarısını yedi, yarısını çantaya koydu, yarısını da bırakıp gitti. Ertesi gün başka bir masada türbanlı, uzun etekli, bir bayan ve yanında sakallı eşi vardı. Her halleriyle dindar, inanmış kişi oldukları anlaşılıyordu. Aynı şekilde tabaklar dolusu kahvaltılığı aldılar, yiyemediler ve arta kalan peynirlerin ve salamların üstüne bal ve reçeli boşaltıp, kalkıp gittiler.

Dinlerin ilk şartı israfı önlemektir. Nasıl oluyor da, görünüşte dindar olan bu insanlar da aynı israfı yapıyor?

Neticede görgüsüzlük ve aç gözlülük için özet bir söz vardır "Tahsil cehaleti götürür, eşeklik baki kalır"

GÜLİSTAN TERCEMESİ

(Geçen sayıdan devam)

Hikaye (12)

Zalim pâdişahlardan biri bir Âbid'e "İbadetlerin efdali nedir?" diye sordu.

Âbid şu cevâbı verdi: "Senin için günün yarısını olsun uykuda geçirmek; Çünkü o bir nefeste halkı ezalandırmaktan kurtulmuş olursun.

74-Kıt'a

Öğle vakti uykuya dalmış görüp bir zâlimi

"Fitnenin hep böyle derhâb olması evla" dedim

"Uykusu bidârlığından hayr olan tâli'sizin

Ölmesi, yani rehâyâp olması evlâ" dedim.

Abid: tapan ibadet eden. **Efdal:** derecesi yüksek faziletli, **Derhâb:** uyutma, **Evla:** birinci, **Bidarlık:** uyanık, **Tali:** kısmet talih, **Rehâyâp:** kurtulan.

Hikaye (13)

Eşittim ki: Padişahlardan biri bir gece işret masasının başında sabahlamıştı. Sarhoşluk neş'esiyle vakit vakit şu beyti okurdu:

75-Beyt

Dünyâda bizim bundan iyi bir demimiz yok
Çün nik'ü bed endişesi yoktur, gamimiz yok

Sokakta çıplak yatmakta bulunan bir derviş bunu eşitti, o da şu beyti okudu.

76-Beyt

Farzeyliyeyim şâhımızın hiç gami yoktur
Endişe-i erbâbı zaruret te mi yoktur?

Padişah bunu duyunca müteessir oldu; Bin altınlık bir keseyi pencereden uzatarak "Derviş baba! Eteğini aç!" dedi.

Derviş, "Çıplağım, eteğim nereden olsun?" deyince, Pâdişahın rikkati bütün bütün coştı, bir kat ta elbise ilâve ederek gönderdi.

Derviş, çok geçmeden bu paranın altından girdi, üstünden çıktı tekrar geldi.

77-Beyt

Edemez mâl-ü menal dest-i kalenderde karar
Dil-i âşıkta sabır, kalbur içinde su gibi

Dervişin bu gelmesi öyle bir zamâna tesadüf etmişti ki: Pâdişahın onunla meşğul olmağa vakti yoktu.

Öyle demişler: "Pâdişahların gazabından sakınmalıdır. Çünkü onların çok vakitleri memleketin mühim işleriyle uğraşmakla geçer, böyle zamanlarda husûsi mürâcaatlara tahammül edemezler.

78-Kıt'a

Her zamanı bir bilen müsriflere
Pâdişâhın ni'meti olsun haram
Nâbecâ söz kadrini tenzil eder
Bi teemmül eyleme feth-i kelâm

Pâdişah hiddetlendi, dedi ki: "Koğun gitsin şu müsrif dilençiyi! O kadar parayı az zaman zarfında telef etti. Bilmiyor, düşünmüyor ki: Beytül mâl aciz fakirlerin lokmasıdır, müsriflerin arpalığı değil."

79-Beyt

Gündüzün şem'a-i kâfûr yakanın
Yağ bulunmaz gece kandilinde

Hayırhah vezirlerden biri dedi ki: "Pâdişahım! Bu gibilere kâfi miktarda erzak ta'yin edilirse isrâfa meydan bırakılmaz. Ama buyurmuş olduğunuz zecr-ü men'işine gelince: birini lütf ile ümitlendirdikten sora tekrar ümitsizliğe düşürmek, erbab-ı himmetin gidişleriyle te'lif edilemez kanâatindeyim."

80-Beyt

Ya küşâd etmemeli bâb-ı refi-i emeli
Yahut açtın mı, huşûnet ile seddetmemeli

81-Kıt'a

Teşnegân-ı Hicâzı kim görmüş?
Ki çorak su başında toplansın
Nerde bir tatlı çeşme mevcutsa
Cümle zirûh, eder o semte âkın

82-Beyt

kuş, Yemin olduğu semte dolaşır
Tâmtakur sâhaya hiç kim yanaşır?

Dem: vakit, zaman **nik'ü bed:** iyi, kötü endişe'i erkal-ı **zaruret:** çaresizlik içindeki bir düşünce **rikkat:** acıma **mal-ü menal:** varı yoğu, bütün eldeki **dil:** gönül **nabeca:** uygunsuz **teemmül:** etraflica düşünme **feth-i kelam:** söze başlama **beytül mâl:** devlet malı **şem'a-i kafur:** kafurdan yapılmış beyaz mum **kafur:** Hindistan'da yetişen bir ağacın kokulu zamkı **zecr-ü men:** zorla savma te'lif: uzlaştırma **erbab-ı himmet:** himmet sahibi **küşad:** açma **bâb-ı refi-i emel:** yüksek istek kapısı (yardım kapısı) **huşûnet:** sertlik, katılık **sedd:** kapama **Teşnegân-ı:** istekliler **ziruh:** canlı

HİKAYE

(14)

Geçmiş pâdişahlardan biri memleket işlerinde çok ihmalci idi. Askerleri hakkında da pek şiddetli davranırdı. Günün birinde kuvvetli bir düşmanı baş kaldırıncaya hepten yüz çevirdiler ve terk-i silâh ederek dağıldılar.

83-Beyt

Sen diriğ eyler isen sim-ü zeri askerden
Sell-i seyf etmeden asker de esirger elini
Pâdişahlarına karşı böyle vefasızlık eden askerlerden
tanıştığımız birini takdir ettim, dedim ki: "Ehemmiyetsiz

sebeplerle bu kadar hukuku ayak altına almakla nankörlük ettiniz, bu gibi hareketler ancak âdilere ve pespâyelere yakışır."

Dedi ki: "Bir de beni dinle de hükmünü ondan sonra ver! Reva mıdır ki atım arpasız kalsın ve eğer keçesi rehine olarak alacaklılar yedinde bulunsun? Böyle bahil bir pâdişaha candan hizmet edilemez."

84-Beyt

Zer verirken ser verir asker sana
Vermedin mi, geçti düşmandan yana

85-Beyt

Bakılan asker eder düşmana candar savlet
Aç kalırsa arar elbette firâra fırsat

Diriğ: Esirgeme **Sim-ü Zer'i:** gümüş ile altın **Sell'i seyf** : kılıç çekme **Pespaye:** bayağı **Yed:** el **Bahil:** avare, işsiz **güçsüz Savlet:** saldırma

BİRAZDA FIKRA

BEŞ YÜZ BİN

İş adamı tıraş olurken bir yandan da berberiyile sohbet etmektedir. Derken kapının önünden ağır ağır geçmekte olan paspal bir çocuk görürler. Berber, iş adamının kulağına fısıldar;

-Bu çocuk var ya, dünyanın en aptal çocuklarından birdir! Bak, dikkat et şimdi... Berber çocuğa seslenir:

-Hasan, buraya gel!

Bunun üzerine çocuk sakince dükkana girer ve yüzündeki aptalca sırtımayla berberi selamlar. Berber iş adamının kulağına sessizce, "Bak şimdi" diye fısıldar ve bir elinde 5 YTL, diğer elinde 100 YTL'lik bir banknot olduğu halde çocuğa sorar:

Hangisini istiyorsan alabilirsin?

Çocuk dalgın dalgın bir 5 YTL'ye bir de 100 YTL'ye bakar ve sonunda 5 YTL'lik banknotu hızlıca çekerek berberin elinden alır.

Berber iş adamına döner ve güler:

Gördün mü?Sana söylemiştim.

Tıraş bitince işadamı sokağa çıkar ve az ileride kendi kendine oynayan Hasan'ı görür.Yanına giderek, neden 100 YTL'lik değilse, 5 YTL'lik banknotu aldığını sorar. Çocuk sırtarak yanıt verir:

Eğer 100 YTL'i alırsam oyun biter!

KİM UYANIK

Köyden kente gidiş-gelişlerin kamyonlarla yapıldığı bir dönemde, kamyon üstündeki tiryaki köylü sigara yakmak ister ama hızla giden kamyonun üzerinde bu emeline bir türlü ulaşamamaktadır. Yanındaki açıkgozlu bir yolcu; dalga geçmek için köylüye sigarasını yakabilmesi için el fenerini verir. Köylünün sigara yakma çabası fenerin pili bitene kadar devam eder.

Şehre gelip de inince şehirlî açıkgoz arkadaşlarına "enayi bir köylüye rastladım, gelene kadar fenerle sigarasını yakmaya çalıştı" diye anlatır. Köylüde çevresindeki arkadaşlarına "şu şehirliler amma saf oluyorlar, elektrik feneri ile sigaramı yakmaya çalıştı, güya benimle dalga geçecek. Bende pilleri bitene kadar onunla dalga geçtim" diye anlatır.

Ömer Fethi GÜRER

Tyana ve Köşk Höyük 2005

Niğde için önemli kazıların başında Tyana ve Köşk Höyük kazısı geliyor. Son yıllarda açığa çıkan bulgular ve olası bulunacaklar ile Niğde ve Anadolu Tarihi yeni bilgi ve belgelere erecek. O nedenle iki kazı bölgesine de gittim. 2005 yılı kazıları iki bölgede de yapıldı ve tamamlandı. Kazı ekipleri iğne ile kuyu kazar gibi hassas çalışıyorlardı. İstekle yürütülen çalışmalarda önemli bulgulara erildi. Kazı sürelerinin kısa olması ve ekiplerin sınırlı kişilerden oluşması "hemen açığa çıksın" beklentisinde olduğumuz kimi bulguların yer altında kalmasına neden olsa da her yıl yeni bir noktaya erilmesi umut veriyor.

İtalyanların çalışma yürüttükleri, Bakanlar Kurulu kararı ile devam eden Tyana kazısında bu yıl Antik Roma Havuzundan Antik Tyana Kentine su taşıyan kemerlerin bitiminde kazı yapıldı. M.S. 3 yy. başı yapı temellerine ulaşıldı. 2 yeni kemer ayağı açığa çıkarıldı. M.S. 5 yy. ait olduğu varsayılan Kapadokya bölgesi en eski kilise kalıntılarına ulaşıldı. Müze Müdürü Fazıl Açıkgöz ile görüştüm. Açıkgöz, Apsis kısmı ve yan duvarları saptanan ve ortasında haçla süslenmiş Vaftiz havuzu ortaya çıkarılan kilisenin bu yıl yapılan kazılarda orijinal taban döşemesine erişildiğini söyledi.

Müze Müdürlüğüne 4'ü bu yıl olmak üzere 4 yıldır süren kazılarda 50'ye yakın eserinde envanter kayıtlarına alındığını belirten Müze Müdürü Açıkgöz M.S. 5 yy ait kilise kitabesinin de müze kayıtlarına geçirildiğini de belirtti. Fazıl Açıkgöz ilk kazı çalışmalarının yapıldığı Roma Hamamına çalışmaların tamamlandığını, restorasyon ve gerekli düzenlemeler yapılarak ziyarete açılacağını, 53 parsel kamulaştırması tamamlanan bölgede yeni kamulaştırmalara gidilebileceğini de anlattı. Kısacası 2005 yılında da Tyana için çaba ve çalışmalar devam ediyordu.

Bahçeli Beldesinde Roma Havuzunun doğusundaki kayalık yamaç üzerinde yer alan Köşk Höyük'te, 2005 yılında devam eden kazılarda da yeni bulgulara erildi. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Arkeoloji Bölümü ve Niğde Müzesi arkeologları tarafından sürdürülen kazılarda, Bor Ovası'nın en eski tarım ve hayvancılıkla uğraşan toplumunun (M.Ö 6050-4911) bu alana yerleştiği saptandı. Müze Müdürü Fazıl Açıkgöz –"Beş tabaka halinde yerleşim ilk dört tabakası Geç Neolitik, en geç tabakası ise Erken Kalkolitik devre ait

olduğunu söyledi. Müze Müdürü başkanlığında, Bilimsel Kazı Başkanı Prof. Dr. Aliye Öztan önderliğinde sürmekte olan kazılarda Neolitik dönemde gereksinimine göre genişletilen çok odalı küçük mekanlardan oluşan bir mimari mevcut olduğu saptandı.

Kalkolitik dönemde ise sokakların üstüne sıralanan bitişik düzendeki konutlar belli bir plana göre inşa edildiği, bu dönemde insanların ölümlerini evlerinin tabanlarının altına gömdükleri, ele geçen mezarların % 85'i bebek, diğerleri çocuk ve yetişkinlerdi. Bulunan 150 mezardan 11 tanesi yetişkinlere ait olduğu da tespit edildi. Mezarlara başta mama kapları olmak üzere çeşitli süs eşyaları ve tanrıça figürleri hediye olarak bırakıldığı da kazılarda belirlendi. Köşk Höyük'ün ölü gömme adeti açısından önemi, çoğu yetişkin ve bazı çocuklara uygulanan başın gövdeden ayrılarak yüzün kille sıvanıp, yüz organlarının belirtilmesi ve aşı boya ile boyanarak onlara canlılık kazandırılmasıdır. Filistin, İsrail, Ürdün ve Güney Suriye'de M.Ö 10000-8000 arasında görülen bu yöntemin devam eden dönemde Köşk Höyük'te yaygın kullanıldığı açıklandı.

Bor Ovasında yaşayan insanların başta buğday, arpa, mercimek olmak üzere tarımla uğraştıkları; yaygın olarak koyun keçi, sığır yetiştirdikleri ve çevrenin meşe, çam ormanlarla kaplı olduğu, yabani hayvanlarında bölgede yaşadığı kazı çalışmalarındaki bulgular ile saptandı. Kazılarda bulunan tohum, ağaç kalıntıları ile dini amaçlı yada günlük yaşamlarında kullandıkları kaplar üzerinde yapılan zengin kabartma bezekleri ki bunlar arasında M.Ö. 5300-5100 yıllarına ait inek figürleri ve onların sağım işlemlerini gösteren sahneler süt ve ürünlerinin o dönemde kullanıldığının da somut kanıtı sayılıyor. Boğa, keçi, koyun, domuz, geyik, ceylan, leopar, tilki, kaplumbağa, kurbağa, yılan, yaban koyunu, yabani at ve eşek çevrede o dönemde var olan hayvanlar olarak gösteriliyor. Bunlardan yabani at ve eşeğinde avlanarak beslenme amacı ile kullanıldığı da aynı zamanda evcilleştirmek üzere kurulan tuzaklarda kabartma tasvirlerinden anlaşıldığını belirten Müze Müdürü Fazıl Açıkgöz "Güzel Atlar Ülkesi" anlamına gelen Kapadokya'ya adını veren bu hayvanların evcilleştirilmeye yönelik ilk girişimlerinin de Neolitik dönemde Bor Köşk Höyük insanları tarafından başlatılmış olma olasılığının yüksek olduğunu, görsel olarak buluntular da konunun anlatıldığını keza halay çeker tarzda kadınların yer aldığı

kaplarında Anadolu folkloru için önemli belgeler olduğunu söyledi.

Niğde için çok önemli bu iki kazıda 2005 yılında gelen noktada geleceğin daha çok bilgi ile donanacağını gösteriyor.

Turizm ve Kültür İl Müdürü Murat Süslü ile Müze Müdürü Fazıl Açıköz Niğde için çaba ve çalışma içinde bir şeyler yapmaya uğraşıyorlar ama bir gerçek var ki

Niğde için daha çok destek, daha çok maddi katkı, daha çok iş adamı sponsorluğu ve daha çok teknik eleman ihtiyacı var.

Niğde bacasız sanayi Turizm için her Niğdelinin mutlaka yapacağı ve yapması gereken olduğu unutulmamalıdır.

Yılmaz YAPRAK

Mesleki Eğitim Merkezi Md.

Doçent Doktor Şahnur Yaprak Kimdir?

1964 yılında Niğde'de doğan Doçent Doktor Şahnur Yaprak ilk öğrenimini Niğde'de tamamladıktan sonra devlet parasız yatılı sınavını kazanarak 1977-1978 öğretim yılında Adana Kız Lisesine başladı. 1979-1980 öğretim yılında lise eğitimini derece ile tamamladı. Aynı öğretim yılında Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümüne kaydoldu. 1983-1984 öğretim yılında bölüm birincisi olarak mezun olup araştırma görevlisi sınavını kazanarak Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümünde Araştırma Görevlisi olarak göreve başladı.

Ankara Üniversitesinde lisans üstü çalışmalarına devam ederken 1988 yılında yüksek öğretim kurulunun bursu ile mastır ve doktora çalışmalarına yurt dışında devam etmek üzere İngiltere'nin Worvich Üniversitesi'ne gitti. Mastır programını aldıktan sonra 1990 yılında Differential geometri dalında söz sahibi bir ekibe sahip olan Belçika'nın Luven Katolik Üniversitesi'ne doktora yapmak üzere gitti. 1993 yılında Differential geometri dalında doktorasını tamamladı. Aynı yıl Ankara Üniversitesi Fen Fakültesindeki görevine döndü. 23.10.1995 tarihinde Doçentlik ünvanı aldı.

Dünyanın en önemli bilimsel dergilerinde Defferetial geometri dalında bir çok yayınları olan Doçent Yaprak

American Mathematical Society Derneğinin üyesi olup Mathmatikal Review Dergisinde de kritik yapmaktaydı.

Gökova'da yapılan uluslar arası geometri ve topoloji konusunda yapılan konferansa Ankara Üniversitesi adına görevli olarak katılan Doçent Şahnur Yaprak görev dönüşünde 01,06,1996 tarihinde elim bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Otuz iki yıllık ömrü boyunca zamanını hiç boşa geçirmeyen sürekli çalışan üreten kendine verilen ömrü en işi şekilde değerlendirerek matematik dünyasına uluslar arası düzeyde bir çok eserler kazandıran Doçent Yaprak özel yaşantısında da manevi değerlere bağlı sade bir hayat tarzını benimsemiş ve o şekilde yaşamaya gayret göstermiştir.

Yurt dışında doktora eğitimini yapmak üzere bulunduğu süre içinde iyi niyetli olmayan ülkemiz aleyhine bazı faaliyetlerde bulunan kişi ve guruplara karşı mücadele etmiştir.

Geçen ölüm yıl dönümünde Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Matematik Bölümünden Prf. H. Hilmi Salihoğlu başkanlığında bir gurup öğretim üyesi ilimize gelerek Doçent Doktor Şahnur Yaprak'ı mezarı başında anmışlardır.

Ruhu şad olsun.

Sayın Üyelerimiz, Abonelerimiz Başış, Dergi ve Eğitim yardımlarınızı 108.000 nolu Posta Çeki Hesabımıza yatırınız.

YÖNETİM KURULU

Leman GÜNALP

Dostlara Açılan Kapı

ANKARA'DA GÜNEŞ BİR BAŞKA BATAR

Dergimizin önceki sayılarından birinde, güneşin doğuşunu anlatmaya çalışmıştım. Bu defa da güneşin batışını (Gurubu) anlatacağım için önce bulunduğum semtin özelliklerinden de söz etmeliyim.

Orta Doğu Teknik Üniversitesinin çok geniş kampüsü içinde, batı yönündeki ODTÜ kent lojmanlarının son kısmı, göz alabildiğine uzanan çam ormanları ve yer yer öbekenmiş badem ağaçlarıyla kaplı, hafif meğilli çok geniş araziler.

Her mevsim yeşilliğini koruyan çam ormanları, sonbaharın renkli yaprakları ve sararan bitki örtüsü ile bütünleşen yerleşim yerlerinin çimenler ve çiçeklerle süslü bahçeleri buralara ayrı bir güzellik vermiş. Şehrin gürültülü kalabalığından uzakta, kuş seslerinden başka hiçbir sesin duyulmadığı tabii bir ortam, tam dinlenecek bir yer.

Sessiz ve esintisiz bir akşam vakti. Gökyüzünün maviyi gözünden vurduğu pırıl pırıl bir sonbahar akşamı. Güneş bir geceliğine dünyamıza veda etmeye hazırlanıyor. Uçsuz bucaksız semaların görüntüsüne mani olacak hiçbir engel olmadığından güneşin batışını 1800 lik bir açıdan rahatça seyredeceğim için sevinçliyim.

Kızılıklarla tutuşmuş semalarımızda sanki yangınlar var. Evlerin camlarına da yansıyan akşam güneşi bu sihirli renklerle oynuyor. Parlak turuncuların, sarıların odaklandığı semalarda, maviliğini hala koruyan hudutsuz bir atmosfer. Bunca renge kontras teşkil edercesine çok uzaklarda görülen hafif meğilli tepelerin mor ve gri renkli görüntülerinin üstlerinde, mavinin başka bir tonu olan camgöbeğinin de gurubun renkleriyle buluşması, bu manzaraları bir kat daha güzelleştiriyor.

Hızla geçen bir uçağın arkasında bıraktığı uzun iz de güneşten yansıyan turuncu sarı renklerle, ışıktan bir yol oluşturdu. Altın tozları serpiştirilmiş gibi görünen bu ışık yolu masmavi semalarımızı iki eşit parçaya böldü. Bu ılık sonbahar akşamında yaprak bile kimıldamadığından nurlar saçan yol biraz daha genişledi ama dakikalarca kaybolmadı.

Başka bir rotadan gelen ikinci bir uçakta önceki uçağın izlerini ortadan ikiye böldüğü için bu defa

semalarımız dört parçaya ayrıldı. Bu yollar gurubun güzelliğine değişik bir güzellik daha kattı. Biraz sonra gelen büyük bir kuş sürüsü esmer bir bulut gibi döne döne kocaman bir küre oluşturdular. Şarap rengi kızılıklarda yıkanırçasına kanat çırpıyorlar. Günün yorgunluğunu atıp, bu sihirli akşam güneşini uğurlayıp, yuvalarına uçtular.

Böyle değişik bir guruba ilk defa şahit oluyordum. Bu akşam Ankara semalarında insanı büyüleyen görsel bir şölen vardı...

Kızıl güneş, turuncu, sarı, mor renkleri ve muhteşem güzellikleriyle nazlı nazlı kayboldu ama göklerde oluşan parlak yollar hala duruyorlardı, sanki gurupla yarışıyorlardı. Sanırım buralar hava alanına gidip gelen uçakların rotasıydı. Güneş her mevsim başka açılardan doğup battığı için uçakların bıraktıkları izlere gurubun ışıkları her zaman yansıyamazlar, bu ışık selini her mevsim görmek mümkün olmaz. Bu konuda kendimi şanslı buluyorum.

Bu akşam Ankara semalarında pembe bulutlar yoktu ama bunca güzelliklerle ender rastlanan manzaralar doğanın bizlere sunduğu armağandı.

Uzaklarda Bilkent Konutlarına gidip gelen araba konvoylarına bir ara seslenmek, durun! Bu güzellikleri sizlerde seyredin demek geldi içimden. Bu değişik manzaralarla dolu gurubu birileriyle paylaşmak istedim...

Bütün güzelliklerin aşığı olan ben fırsat buldukça gurubu seyredirim. Kaç kere güneşin dağlar ardına kayışını ve öbek öbek uçuşan bulutların kızıl pembeliğini seyrettim. Bu bulutlara tutunup okşamak istedim...

Kaç kere bu kızıl tepsinin denizlere düşüp kaybolmasına şahit oldum. Semalarımızda oluşan kızıl gelincik tarlalarından hayali buketler topladım. Gurubun denize vuran renklerini kucakladım...

Bu defa biten bir günün sonunda semalarımızda oluşan nurlu yollarla bütünleşen gurubu seyrederken, cennete gidilecek yolun böyle olabileceğini hayal ettim. Bana çok tatlı bir heyecan ve yaşama sevinci verdi.

İşte kızılıklar içinde böyle aktı zaman, gün soldu, etraf kararıp şehrin ışıkları yandığında ufuktaki renkler esmerleşerek kayboldu. Bu manzaraları anlatmak kolay değil görmek gerekirdi.

Bir Niğde yolculuğumda da güneşin Tuz Gölünde batışını izlemiştim. Yıllarca hayalimden çıkmadı. Sonraki günlerde televizyonda izlediğim (Tuz Gölünde Gurup) belgeselinde hakikaten çok etkileyiciydi.

Gurubun insanları etkileyen, ruhunu rahatlatan güzelliği beni orta okul yıllarıma götürdü ve Türkçe

Yalova'da Gurup

Güneş kocaman bakırdan tepsi
Her an denize düşecek sanki
Rengarenk tüllerden kızıl bulutlar
Yarına kalmış nice umutlar.

Gurubun aksinden, deniz tutuşmuş
Martılar bu renkli semadan uçmuş
Camlara yansımış kızıl ışıklar
Birbirine sarılmış, genç aşıklar.

Ufukta oluşan kızılıkları
Semada görülen mor, kızıl sarı
Renkli bir kuşak sarmış dünyayı
Büyülenmiş görenler bu manzarayı.

Akşam olmuş, güneş dillerde kalmış
Gurubu seyredenler, hülyaya dalmış
Hayat hayallerle, tatlı masalmış
Yalova'da gurup bir rüyaymış...

15.08.1994 Yalova

Öğretmeni Rahmetli Celal Özensoy öğrencilerine "Ankara'da güneş her gün bir başka güzellikle batar" demiş. Gurubu seyrederken yıllar önce duyduğum bu sözleri hatırladım.

Bütün güzelliklerin sizlerle olmasını diler sevgiler sunarım.

Üç Kızıl Tepsi

Bir sonbahar Niğde'ye giderken
Vakit akşam, Tuz Gölünden geçerken
Gurubu seyrettim ben, tam üç yerden
Aynı anda gökten, gölden ve camdan

Canım güneş mor dağlara inerken
Etraf cennet misali renkten renge girerken
Gurup yansımışsa birde Tuz Gölüne
Gurup gökte ve gölde, manzara şahane.

Böyle yol alırken kızılıkları içinden
Bir gurupta oluştu otobüsün camında
Üç tane kızıl tepsi, inanmak biraz güçtü
Tabiat harikası, gurup üçüz olmuştu.

Yıllarca hayalimde, masal gibi doğrusu
Unutturdu bana bozkırları, çıplak dağları
Unutamadım, kızılıkları arasından kaybolan
Üç tane kızıl tepsi, dağlar ardına kaydı...

25.07.1995

Atatürk Dedi ki,

- Yaptıklarımızı asla kafi görmüyoruz.
- Ben kalpleri kırarak değil, kalpleri kazanarak hükmetmek isterim.
- Korkutma esasına dayalı ahlak, bir fazilet olmaktan başka, itimada da şayan değildir.
- Hata tekrar edildiği zaman suç olur.
- Efendiler, bilirsiniz ki, hayat demek, mücadele demektir. Hayatta başarı mutlaka mücadelede başarıyla mümkündür. Bu da, manen ve maddeten kuvvet, kudrete dayanır bir keyfiyettir.
- İnsan hareket ve faaliyetinin, yani dinamizmin ifadesidir.
- Dünyada her kavmin mevcudiyeti, kıymeti, hakkı, hürriyeti ve istikbali, malik olduğu ve yapacağı medeni eserlerle orantılıdır.
- Yalnız tek bir şeye ihtiyacımız vardır. Çalışkan olmak, servet ve onun tabii neticesi refah ve saadet yalnız ve ancak çalışanların hakkıdır.
- Çalışmak demek, boşuna yorulmak, terlemek değildir.
- Bütün bu başarılar yalnız benim değildir ve olamaz. Bütün başarılar, bütün milletin azim ve inancıyla işbirliği etmesi neticesidir.

Hacı HANGI

Aşık Tahiri'nin Mezarını 100 Yıl Sonra Nasıl Bulduk ?

Çocukluğumda Aşık Tahiri'nin adını sık sık duyardım. Annem ondan bazı şiirler okurdu. Düğünlerde Mustafa Savan'ın onun şiirlerini sazına uyarladığını, düğün odalarına gelen yaşlıların Mustafa Savan'a: "Hele Tahiri'den de bir şeyler çalar mısın" diye ısrar ettiklerini ve onun da sıra Tahiri'ye gelince sazının tellerine daha da coşkulu vurduğunu çok iyi anımsıyorum.

1950'li yıllar...Yeni öğretmen olmuştum. Kasabamızın sosyal konularına çok duyarlı olan ve uzun yıllar belediye başkanlığı yapan Ahmet Doygun bir gün bana:

"Tahiri'ye biz bir şey yapamadık. Siz gençlerden bunu bekliyoruz. Mezarı Gülek Boğazı-Tahtaköprü civarındadır. En azından Tahiri'nin mezarını bulup bir taş dikerek kalıtını (vasiyetini) yerine getirmek gerekir" dedi. Ahmet Doygun, aynı sözleri yeğenim Öğretmen Ahmet Angı'ya ve daha pek çok gence söyleyerek bu konudaki duyarlılığımı ifade etmiştir.

1969 yılında köyümüzün yetiştirdiği İstanbul'da gazetecilik yapan Vahap Okay'la tanıştım. Tahiri'yi anımsattığımda şöyle yüzüme anlamlı anlamlı baktı, derin bir nefes aldıktan sonra: "Tahiri hakkında çalışmalara biz 1936 yılında başladık, fakat başaramadık" diyerek duyduğu üzüntüyü belirtti.

M. Zeki Oral'ın 1955 yılında yayınladığı "ORTAKÖYLÜ AŞIK TAHİRİ" adlı yapıtında: Bugün tahiri'nin mezarından bir iz var mıdır, bilmiyorum. Yalnız Bor ve Ortaköy (Altunhisar) gençliğinden rica ediyorum ki, Tahiri'nin şu kalıtını yerine getirsinler:

**"Bir büyük taş dikin kabrim üstüne,
Belki devir döner belirsiz olur."**

Ben her İstanbul'a gidişimde bu konuyu Vahap Okay'a açtım. O da bana: "Yardım edersen bu işi birlikte yapalım" dedi. Ben de yardım edeceğime söz verdim. Nihayet 1979 yılında köyümüzün ortak övüncesi ozan Tahiri'nin mezarını bularak, köyümüze getirmeye ve onuruna yaraşır bir anıt-mezar yaptırmaya karar verdik.

Çalışmalarımıza çok yönlü başladık. İlkönce "Aşık Tahiri Anıt Mezar Yaptırma Komitesi"ni kurduk. Konuyu Kültür Bakanlığı, Niğde Valiliğine ve Altunhisar Belediyesine kabul ettirerek yardımlarını sağladık.

AŞIK TAHİRİNİN MEZARINI BULMAYA GİDİYORUZ

Çalışmalarımız hayli ilerlemişti. Ama, asıl amacımız Tahiri'nin mezarını bularak köyümüze getirilmesi idi.

Bu amaçla 12 Ekim 1981 Pazartesi günü saat 9.00'da Tahiri'nin mezarını bulunduğu yöreye belediyenin minibüsü ile hareket ettik.

Ekip şu on kişiden oluşuyordu:

- 1.Vahap Okay (Komite Başkanı),
- 2.Hacı Angı (Komite Başkan Yardımcısı),
- 3.Cuma Börekçi (Komite Üyesi),
- 4.Yaşar Doygun (Belediye Başkanı),
- 5.Mustafa Polat (Tahiri'nin yeğeni),
- 6.Rasim Polat,
- 7.Muharrem Tüzün,
- 8.Mevlüt Acar,
- 9.Ahmet Erce,
- 10.Kemal Boz.

Ekipte bulunan Mustafa Polat, Mevlüt Acar ve Muharrem Tüzün Tahiri'nin mezarının yerini bildiklerini söylüyorlardı. Bu kişileri ekibe özellikle almıştık.

Mustafa Polat: "Ben 13 yaşında idim. Babamla Adana'ya koyun sürüsü götürüyorduk. Tahtaköprü'ye gelince babam bana: 'Oğlum sen sürünün başında dur da dayın Tahiri'nin mezarını ziyaret edeyim' dedi. Şöyle yakaya tırmandı. Etrafı taşla çevrili bir mezara dua etti geldi."

Mevlüt Acar'da: "Yeni Adana yolu yapılırken ben işçi olarak çalışıyordum. Bu arada sık sık Tahiri'nin mezarını ziyaret ederdim" dedi.

Bor, Kemerhisar üzerinden yolculuğumuzu sürdürerek E-5 karayoluna, yani Ankara-Adana yolu üzerinden Tahiri'nin mezarının bulunduğu Horoz Köyü mezarlığına geldik. Mustafa Polat ile Mevlüt Acar'a "Haydi bakalım Tahiri'nin mezarını gösterin" dedik.

Mezarlık, Kirkgeçit Çayı ile Çakıt Deresinin birbirine karıştığı Tahtaköprü civarında bir tepe üzerinde idi. Mezarlığın bulunduğu yöre hayli değişikliğe uğramış, Tahtaköprü yıkılmış, yerine beton köprü yapılmış, Kirkgeçit Çayının sel sularına dayanamayıp oda yıkılmış. Yeni Ankara-Adana yolu yapılmış, Tahtaköprüden geçen eski yol

kullanılmaz olmuş, mezarlığın vadiye bakan dere kenarına bahçeler kurulmuş. Aradan uzun zaman geçmiş. Bu durum da Tahiri'nin mezarının bulunmasında kuşkulu bir durum yaratmıştı. Tüm bunlara karşın Mustafa Polat ve Mevlüt Acar, bir mezara sahip çıktılar. Fakat bu mezarın yanında Murtazaoğlu falan, Murtazakızı filan gibi yeni yeni mezarlar görünce bizde kuşku uyandı. Yürüyerek Tahtaköprüye doğru indik. Bu arada bir ihtiyara rastladık. Amacımızı anlattık. İhtiyar: "Ben Ömerli Köyündenim. Buraları pek bilmem. Buraları Horoz Köyünden Murtazaoğlu Ali Avcı bilir. Onlar 50-60 yıldır bu yörede oturuyorlar. O da şu anda az ilerde bağ bozuyor" dedi. Biz de ihtiyarın bu önerisiyle Kırkgeçit Çayını takip ederek bozuk yollardan ilerleyerek Ali Avcı'nın bağını bulduk.

Her taraf yemyeşil. Sonbahardan kalma günlük güneşlik bir günde Çakıt Çayını geçerek bağa vardık. Ali Avcı bizi karşıladı. Bir ağacın altına oturduk. Hoş-beşten sonra üzüm ikram etti. Bu arada Vahap Okay konuya girdi: "Bor'dan geliyoruz. Buralarda birinin mezarını arıyoruz" dedi. Ali Avcı hemen "Aşık Tahiri'nin mezarını mı?" dedi. Biz de "Evet" dedik. Ali Avcı 55 yaşlarında, görmüş geçirmiş bir kişi olarak Tahiri hakkında bilgi vermeye devam etti:

"Bir gün babam dizlerin vurarak geldi. Hayrola baba dedim. 'sorma oğul' dedi. 'Adana yoluna toprak taşıyan kepçeler mezarlığın altından toprak alıyorlar. Eğer iki kepçe daha alsalardı Aşık Tahiri'nin mezarı gidiyormuş. Kepçenin önüne yatarak, toprak almalarını engelledim' dedi." Anadolu insanının bu asil davranışı karşısında çok duygulandık. Ali Avcı devamla:

"Aşık Tahiri babamın ahbabı idi. Tahiri'nin öldüğünde 17-18 yaşlarında bir delikanlı olduğunu söylerdi. Tahiri'nin mezarını arayanlara o gösterirdi. Hatta 15 yıl kadar önce Tahiri'nin yakınlarından 'Silik Mahmut'un oğlu Hasan Erez, yanında Hanım adlı bir bayanla gelerek babamdan; Tahiri'nin mezarını göstermesini istedi. Dedemizin şanına layık bir mezar yaptırmak istediklerini söyledi. Babam da: 'oğlum, ben sizi ve babanızı iyi tanırım. Siz mezar falan yaptıramazsınız, izin verinde şairin mezarını ben yaptırayım' dedi."

Murtazaoğlu Ali Avcı'nın tüm bu anlattıkları biz de olumlu bir etki bıraktı.

Ali Avcı'yı da alarak mezarlığa geldik. Çayırılı bir alan, hemen yakınında, yeni Adana-Ankara yolu yapılırken kepçelerin açtığı çukur görünüyor. Ali Avcı çayırılığı şöyle bir dolandı. Toprağa gömülü bir taşın önünde durarak "şurayı kazın" dedi.

Hemen taşın bulunduğu yeri kazmaya başladık. Yavaş yavaş mezar belirmeye başladı. Mezarın üzerine konulan tahtalar çürümüş; derken Tahiri'nin kemiklerini bulduk ve bir torbaya doldurduk. Mezarın kaybolmaması için düzelterek kenarını taşlarla çevirdik. İleride bir taş yazdırarak Tahiri'nin mezarını belirlemeye karar verdik. Dere kenarına indik. Muharrem Tüzün'ün "Kocaoğmağnı"(1) yedik. Tabii susadık. Dört km. ileride bulunan Şekerpınarına gelerek şeker gibi sudan kana kana içtik.

Bir süre dinlendikten sonra Tahiri'nin mezarını bulmanın sevinciyle Altunhisar'a gitmek üzere yola koyulduk. Bu arada ben: "Beyler nere gidiyoruz?" dedim. "Altunhisar'a" dediler. Bende: "yarın bizi burada define aradılar diye ihbar etseler ne diyeceğiz? Onun için Ulukışla Kaymakamlığına uğrayalım. 'biz yüz yıl önce Ulukışla sınırları içinde yaşamını yitiren bir halk şairimizin mezarını, doğum yeri olan Altunhisar'a nakletmek istiyoruz' diye bir dilekçe verelim" dedim.

Hemşerilerim bana hak verdiler. Ulukışla Kaymakamlığına geldik. Çantamdan bir kağıt, 16 kuruşlukta pul çıkararak dilekçeyi yazdım. Aksi tesadüf kaymakam da yokmuş. "Tahrirat katibi" (Kaymakamlık Kalemî)'ne dilekçeyi bıraktık.

Yolumuza Zengen, Kızılca, Çukurkuyu ve Bayat Köyünden devam ederek Altunhisar'a döndük.

Çalışmalarımız 4,5 yıl sürdü. Nihayet, 28 Mayıs 1984 günü Aşık Tahiri Anıt-Mezarının açılışı görkemli bir törenle yapıldı.

(1) : Kocaoğmak: Yöresel bir yiyecek olup, yufka ekmeğin kırıntılarına biraz peynir katılır. Üzerine bir miktar soğan ilave edilerek karıştırılır.

YÖREMİZDEN DEYİMLER

- **Böğrü düşük:** Başkasının etkisinde kalan, sözü dinlenmeyen. Kişiliksiz.
- **İp germek:** Bahşiş almak için ip gererek gelin arabasının önünü kesmek.
- **Yüzgeri etmek:** Yanına gelen kişiyi yada kendisine verilen nesneyi geri göndermek.
 - **Şerine şerbet:** Yanında durulmayacak denli aksi, ters kişi.
- **Şaştımaşı:** Evde bulunanları birbirine karıştırarak yapılan bir çeşit yemek

Tuncer ERTANA

Görme Özürlünün, Gönül Gözündeki Mutluluğunu Görme

Niğde de bu yıl üçüncüsü düzenlenen görme engelliler gurup yarışması, yarışmayı izlemek için salonu dolduran, Niğdeliler kimini mutlu ederken, kimini ise hüüzünlendiren sahnelere neden oldu. Çocuklarımızın kendi aralarındaki dialoğu ise, ancak o çocuklarımızın kendi dünyalarında almamız gerekir ki, onları bir nebze anlamış olalım. İşte görme özürlü çocuğun dünyasının boşluğuna, bu yarışmada da yaklaşık 14 yıldır bulunduğum bu kurumda, bir eğitimci olarak, tekrar ortaya çıktığına bir defa daha şahit oldum. Bu yarışma için günler öncesinden kendi gibi görme özürlü öğrencilerin, okulumuza geleceğini bilen öğrencilerimizin, günlerdir uykularından eden o tatlı heyecanı, onların gönlünde yaşamak gerekir ki anlayalım. Gelen arkadaşları ile tanışmak, konuşmak, kaynaşmak, bir arada olabilmenin heyecanı idi, onları günlerce uyutmayan bu tatlı duygu. Bu duygu onların kalp gözlerinde saklıdır, onu da ancak onlar o kalp gözleri ile görebilirler. Okulumuzun henüz birinci ve ikinci sınıfındaki çocuğun öğretmenine, “öğretmenim geldiler mi?” diye sormalarındaki, o gaye ve heyecanı, onları, o bizce karanlık görülen dünyalarının derinliklerinde, onlarla yaşamak gerekir ki azıcık da olsa anlayalım.

Onlarla konuşmanın, tanışmanın, onlara dokunmanın hazzını duymak, gittiklerinde ise onlarla mektuplaşmak ve telefonlaşmaktır onları mutlu kılan. Onların ilk günlük birbirlerine karşı olan duygularını dinleyip görseniz, kırk yıllık bir dostluğun veya yakın bir akrabalığın olduğunu sanıp yanılmamız kaçınılmazdır. Bir günlük onların dostluğunun, biz görenlerde kırk yılda oluşamayacağı aşıkardır. Çünkü onlarda dostluk menfaate, bencillige sadece ben egosuna dayanmaz. Onları dostluğu sevgiye, saygıya ve karşılıklı güvene dayanır. Yarışmak için bir arada olanların birbirlerine, şu soruyu biliyor musunuz? Diye karşılıklı birbirlerini yoklamalarındaki samimiyet, bizlerde ne ölçüde var gerçekten düşünmek gerekir? Çünkü onlar sevgiyi, saygıyı paylaştıkları gibi, bilgiyi de paylaşırlar. Onlar bu halleri ile biz görenlere bilgiyi paylaşmanın

yolunun, sevgiden, insan ruhunun inceliğinden geçtiğinin dersini verdiler. Yarışmanın bir gün öncesi okulumuza gelecek konuk ekiplerin, onuruna verilen eğlencedeki, bizim ve gelen ekiplerin mutluluğunu o anı yaşamak gerekirdi anlamak için. Öğrencilerin öğrencilerle, öğretmenlerin öğretmenlerle karşılıklı oynamalarındaki birbirlerine olan yakınlaşmalarındaki esas gayenin, bu insanların o küçücük dünyalarının mutlu edilmesiye tek amaç. İşte dostluk buydu, arkadaşlık buydu, sevgi ve bağlılık buydu ve böyle olmalıydı.

Hele gecenin ilerleyen saatlerinde okulda görme özürlülerin bir eğlencesinin olduğunu bir öğrenci velisi olan imamdan haber alan, Niğde İl Müftüsü Yüksel Kaymak'ın, gecenin 22.00'sinde okulumuza gelerek, öğrencilere moral, sevgi ve başarı dileklerini sunması bizi ve gelen ekipleri ayrıca mutlu etti. Sayın müftümüze bu nazik jestinden dolayı teşekkürlerimizi sunuyoruz. Çocukların bu eğlencesi onlara bırakılsa sabaha kadar hiç aralıksız sürerdi. Çünkü onlar bir annenin evladına kavuşması gibi, bir mutluluğun tatlı sarhoşuydular.

Yarışma öncesi konuklara okuduğu o güzel şiirinde Nazmi Köybaşı'nın okuduğu dizelerdeki kuşların sesinin güzelliğini duyan, denizin o hırçın dalgalarının güzelliklerini anlatan, ilkbahardaki ağaçların çiçek açmasındaki o derin güzelliğin manzarasını hisseden ama onların nasıl olduğunu merak etme şansının olmadığını bilen, bu kardeşimizin sadece annelerini bir kere görmek istediğini belirtmesindeki dizeleri, gözümüz yaşlı dinledik. O sırada oturan ikinci sınıf öğrencisine, “uyuyabildiniz mi? sabahı nasıl yaptınız sorusu ile sana verilen “öğretmenim bize sabah hiç olmuyor” cevabı ile bir kez daha, hüüzün girdabına yuvarlandığımı hissettim. Yüreğimin dağlalandığını hissettim o anda...

Yarışma için salonu dolduranların yüzlerinde bir acı, gözlerinde ise hüüzünlenmenin etkisi apaçık belli idi. O anda salonda olan, görme özürlü öğrencilerin, o tatlı telaşları ve sevinçleri, onlara bakanları duygulandırıyor,

efkarlandırıyordu. Seyircilerin gözlerindeki hüznün yüzlerindeki acının sebebi bu olmalıydı. Çocuklardaki sevincin nedeni ise, onlarında bu toplumda bir yerlerinin olduğunun delili sayıyorlardı, bu tür organizasyonları. Onlar için orada olanlara, bir şükranın ifadesi idi, yüzlerindeki sevinç işareti, içleri kan ağlasa da...

Onların dünyaları, hep kapkaranlık olsa da, içleri hep kan ağlasa da, o gün onlar için orada olanlara, sahte mutluluk oyununu oynamaları gerekirdi, oynadılar ve başardılar. Bu mutlu günlerinde onları yalnız bırakmayan, polis okulunun öğrencilerine ve amirlerine de minnet ve şükranlarımızı sunuyoruz. O gün işini gücünü bırakıp, bu çocuklarımızla birlikte olan esnaflarımıza da teşekkür ediyoruz. Salonda sevinç ve hüznü aynı anda yaşadığı gözlerinden belli olan, çocuklarımıza bir babanın yavrusuna sarıldığı gibi sınıksız sarılan, Sayın Vali Vekilimiz Salim Demir'e tüm çocuklarımız ve tüm gelen okullar adına teşekkür ediyoruz. Salonda da Milli Eğitim Müdürlüğü camiasını temsilen bulunan, H. İbrahim Yaşar'ın bu organizasyondaki çabası dolayısıyla ayrıca kutluyoruz. Yine çocuklarımızın bu mutlu günlerinde bizimle olan, milli eğitim müdür yardımcısı ve şube müdürlerine, teftiş kurulu başkanı Cevat Tüylüoğlu'na ve yardımcısına, ilköğretim okul müdürü ve yardımcılarına, kardeş saydığımız özel eğitim okulları müdürlerine, rehberlik araştırma merkezi müdürüne, diğer kurumların tüm personeline, gezimizde bize rehberlik eden Mustafa Bey'e ve adını daha sayabileceğimiz tüm özel eğitim dostlarına, ayrıca bu günü yaşamamızda katkılarından dolayı Özel Eğitim ve Rehberlik Hizmetleri Genel Müdürlüğü'ne, Ankara'dan bu organizasyon için görevlendirilen kırk yıllık dostumuz gibi candan yaklaşımları ile tüm ekiplerin sevgisini kazanan bakanlık temsilcisi Zeynep Hanım'a selam ve saygılarımızı iletiyoruz. Yarışmalar için Ankara'dan, Konya'dan, Tokat'dan, gelen okulların tüm öğrenci, okul müdürü, öğretmen ve personeline kucak dolusu selamlarımızı iletiyor, onları her an misafir olarak değil, bir kardeş gibi ağırlamanın zevkini tatmanın hazzını yaşadığımızın bilinmesini istiyoruz.

YILLARIM

Kimi gün bir bitkinin özünde,
Kimi gün bir hücrenin gözünde,
Kimi gün bir annenin dizinde,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Kimi gün beşikte emzik emerek
Kimi gün sokakta çıplak gezerek,
Kimi gün okulda çizgi çizerek,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Kimi gün çorabı ters düz giyerek,
Kimi gün hocadan dayak yiyerek,
Kimi gün sınıfta çizgi çizerek,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Kimi gün sokakta simit satarak,
Kimi gün ekmeğe üzüm katarak,
Kimi gün kasapta ete bakarak,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Yatılı okulda hasret çekerek,
Saygın adam olmaya gayret ederek,
Sevgiyi öfkeye setler çekerek,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Kimi gün şarkta kimi gün garpta,
Kimi gün soğukta, kimi sıcakta,
Kimi gün sobada, kimi gün ocakta,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım...

Kimi gün bekar, kimi gün evli,
Kimi gün yabancı kimi gün yerli
Hepsi birbirinden daha değerli,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım.

Kimi gün uykulu, kimi uykusuz,
Kimi gün huzurlu, kimi gün huzursuz,
Kimi gün zengin, kimi gün kuruşsuz,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım.

Kimi zaman mutlu, kimisi mutsuz,
Kimi zaman tatlı, kimisi tuzsuz,
Kimi zaman şerbetli, kimisi susuz,
Gelip geçti, benim güzel yıllarım.

Oğlum kızım, kucağımda severek,
Okusunda adam olsun diyerek,
Sınavlarda Rab'a dua ederek,
Gelip geçti benim güzel yıllarım.

Üç aydan üç aya maaş kuyruğu,
Radyodan dinlenir devlet buyruğu
Öksürüğe içerek üzüm kuruğu
Gelip geçti benim güzel yıllarım.

İbrahim Baykan

Dr. Hasan ULUSOY

İnsanlık Öğreten Eşek

Yıl 1935, ben Konya Lisesinde son sınıfa geçerek tatil için Niğde'ye geldiğim ikinci günü idi..Babam en yakın arkadaşı fırıncı ali amcanın cenazesinden ikindiye yakın dönmüştü. Çok üzüntülü bir hali vardı. Hüseyin ağabeyim bana;

Rahmetli Ali Amca, babamın en yakın arkadaşı ve sırdaşı idi, çok üzgün gel onu teselliye çalışalım dedi. Her zamanki gibi dört yastıkla destekli çift minderli köşesinde oturmuş yüzünde ve gözünde sonsuz bir üzüntü ifadesi ile sarma sigarasını derin derin çekip kuvvetle üflüyordu. Ağabeyim: "Başın sağolsun baba, yakın arkadaşındı ama elden bir şey gelmez dedi, bu defa ben sordum?"

-Neden ölmüş baba?

Doktor;beyin kanaması (Nuzül) demiş.Babamın bu sözden sonra birden başı öne eğildi,bakışları sabitlendi,sonra dudagında tuhaf bir tebessüm belirdi ve bize döndü;

-Galiba evvelki gün Alinin bana anlattığı (ibret alınacak olay) onun ölüm nedeni oldu, şöyle oturun da size anlatayım, dedi.. ve anlatmaya başladı.

-Ben her hafta yaptığım gibi bir okka etimi alıp Ali'nin yanına gittim, eti ben götürürdüm tavayı o hazırlar, fırına verirdi; beni görünce sevinçle;

-Gel Mustafa, geçen hafta gelmedin, başıma gelenleri başkasına anlatamam, çatlayacağım, dur şu tavayı halledeyim de geleyim dedi, biraz sonra gelip dibime oturdu belli ki anlatacağı duyulsun istemiyordu, sesini de kısarak anlatmaya başladı; (ben anlattıklarını onun ağzından anlatayım) dedi ve başladı.

-Mustafa başıma öyle bir iş geldi ki on gündür doğru dürüst uyuyamıyorum, derdimi kimseye açamıyorum. Hayrola ne oldu ki dedim? Etrafına tekrar baktı kısık sesle anlatmaya başladı: Geçen Niğde Pazarı günü, öğle vakti geçeli epeyi olmuş, Pazar hengamesi dinmişti; ben çekmecedeki paraları düzene koyup saydım cebime soktum. Hava sıcaktı, rehavet bastırdı. Çekmeceye yaslanmış kestiriyordum ki bir ses;

-Ağa keven lazım mı? Evvela gözümü aralayarak baktım. Sonra gözüm faltaşı gibi açıldı. Mustafa bu 18-19 yaşlarında sülün gibi bir yörük kıza. Ben bu yaşa geldim, inan böyle güzel görmedim. Bana bakan menekşe rengi iki gözden iki şeytan çıkıp beynime girdi; malum herkes bağa göçtüğünden şehir ve bizim ev bomboş, hemen kararımı

verdim; (Ali sen şu kıza eve at, felekten bir gün çal) dedim ve kıza

-Kaça veriyorsun?

-Yükü iki mecit.

-Bir eşeği arka kevenliğe yık ikinci eşeği eve götüreceğiz, olur mu?

-Niye olmasın ağam..

Biraz sonra kız tamam deyince ben uşaklara seslendim; Ben şu keveni eve yıkıp geleceği, dışarı bakın deyip kıza evin yolunu tuttuk. İnan yolda gören kıza durup bakıyordu, yakınlık olsun diye kızla konuşmaya başladım:

-Adın ne?

-Zühre,

-Zühre baban, anan var mı?

-Tabi var, dört gün önce babamın ayağına hızar kütüğü düştü, hastanede ayağını alçıya aldılar, kımıldamadan yattığı için anam ona bakıyor, keven getirmekte bana düştü.

-Zühre sen çok güzel bir kızsın, oba delikanlıları seni nasıl kaçırmıyorlar?

-Ağam obadaki bütün delikanlılar beni tanır, değil kaçırtmak bana el uzatacak yiğit daha anasından doğmadı, deyince içimden "çok yüksekte uçuyorsun biraz sonra görüşürüz" dedim.

Eve geldik, kız bir eşek yükü keveni çift orakla iki kukta taşıyıp hayatta gösterdiğim yere istifledi, üstünü silkeleyerek bana doğru geldi ve para için elini uzattı, ben

-Hemen gidilir mi Zühre hele gel deyip, evin aralığına girdim ve elini tutup, hele gel oturalım, konuşalım,

-Ağam sen paramı ver gideyim,

-Zühre olur mu bak ikimiziz oturup konuşalım deyip elini bileğinden tuttum, Zühre başını öne eğdi, düşündü, sonra bana; bileğindeki eline yapışarak,

-Anlaşıldı ağam, izin ver ben bir dışarı çıkayım dedi; her halde hela ihtiyacı var diye elini bıraktım, hayada çıktı, biraz sonra iki eli arkasında aralığa giripl bana doğru yürüdü, birden havada koca keven orağının parıltısın sonra da o orağı boynumda gördüm.

-Bak ağa; kımıldarsan vallah boynunu keven sapı gibi koparırım, yüzün koyu yat yere dedi. Mecburi yattım, diğer elinde getirdiği ipten kestiği parça ile iki elimi arkamdan ustalıkla bağladı, ipten bir kulaç kadar tekrar kesti, ucunu ilmek yapıp boynuma geçirdi sonra bana kalk dedi ve bak ağa kurtulmaya çalışırsan boğulursun gel dedi, eve

geldiğimizden beri, eşeklerin kokusunu aldığı için durmadan anıran benim eşeğin ahırına girdik. Beni eşeğimin bağlı olduğu yalağa götürdü ve onun bağlı olduğu tokaya kıl ipi ağızla çözmek imkansız şekilde bağladı, sonra;

-Para nerde ağa dedi, sağ iç cebimi işaret ettim, elini soktu, tomarı çıkarttı; ben Zühre hepsi senin olsun, sözümü hiç duymamış gibi tomardan beş mecidiye aldı ve bana:

-Bak ağa şu dört mecit keven parası, şu bir mecitten 15 kuruş kestiğim keven ipi parası, beş kuruşta beni fuzuli uğraştırmanın parası, deyip paranın üstünü tekrar cebime soktu ve çıkıp gitti...

-İyi de nasıl kurtuldun? Kurtaranlara ne dedin?

-Tabii kız gittikten kurtarıcı gelene kadar söyleyeceğim yalana kafamı yordum. Tahminen 2-3 saat sonra işçi başı geldi..

Heyecan ve telaş içinde beni çözdü, ona:

-Bak Şakir, bu ailevi bir hesaplaşma, üç kişi geldi, hiçbir şey yapmadan beni bağlayıp gittiler, çünkü bende onlara yapmıştım, amma bunu hiç kimse duymamalı, sen beni uyur buldun tamam mı, dedim, tamam ağa dedi ve işçi böylece kapattım...

-Ali sen bayağı badire atlatmışsın amma sonunu iyi idare etmişsin.

-Yok be Mustafa, asıl içime oturan meseleyi dinle: İki gün önceki Niğde Pazarı günü yine aynı saatlerde yine aynı ses;

-Ağam keven lazım mı?

Hiç yüzüne bakmadan; arkaya yık dedim, biraz sonra geldi dört mecidiyeyi uzatırken sordum,

-Baban nasıl oldu?

-Ağrıları daha azaldı dedi, hayvanlara yöneliyordu ki içimden geldi. Tezgahtan iki somun aldım ve "Şunun birini anana birini de babana götür."

-Ben senden ekmek istemedim ki,

-Bende senden para istemedim ki, hastaya şehir armağanı. Tereddüt eder gibi iki somunu aldı başı önde heybeye koyarken de başı önde düşünceli idi, bir müddet kımıldamadan durdu, sonra döndü bana doğru yürüdü, tezgaha dayandı ve kulağıma bir şey söyleyeceğini işaret etti. Tezgahın kenarına yaklaşıp eğildim, yavaşça;

-Ağa seni yalağına bağladığı eşek duruyor mu?

-Tabii duruyor, ne olacak ki?

-Sakın onu satma,

-Niçin?

-Niçini var mı ağam, sen bunca yıl insanlarla idin bir bana yapmak istediklerine bak, birde eşekle birkaç saat beraber kaldıktan sonraki davranışına bak. Adamların bunca yıl yapmadığını, mübarek hayvan birkaç saat içinde seni adam etmiş, ona kurban olayım sakın satma ağam...dedi ve çekip gitti..

Babam bize baktı ve ekledi: Ali bu yükü kaldıramadı....

BUNDAN İYİ İDİ

Geçmiş yıllardı düşün hatırla
Şu korkunç yaşantıdan çok iyi idi
Pazara giderdik eşek katırla
Bu bindiğin vasitadan daha iyi idi.

Parfüm ile batıya özendiler
Ben toprak kokardım bundan iyi idi
Etrafını sardı süslü kediler
Ben kuzu güderdim bundan iyi idi.

Fantezi çoğaldı gelir yemiyor
Gübresiz mazotsuz bir şey bitmiyor
Borlu kapımızda asla gitmiyor
Tok yatıp aç kalmak bundan iyi idi.

Gurbet unutturdu köyü obayı
Bacıyı kardeşi ana babayı
Üfleyerek yakardık ocak sobayı
Kalorifer çok çok iyi idi.

Ömrüm gelip geçti boşu boşuna
Şimdi herkes arabaya aşına
Keven toplamaya dağın başına
İnerdik çıkardık bundan iyi idi.

Elbise almanın gelmiyor ardı
Senede çocuklar üç ütü kırdı.
Eskiden bir gömlek şalvarım vardı
Yıkardım sıkardım bundan iyi idi.

Anarşi terör neydi bilmezdik
Kalleşçe katledilip böyle ölmezdik
Damlarda yatardık eve inmezdik
Huzursuz yatmaktan çok çok iyi idi.

İğne ilaç penisilin ne haplar çıktı
Vücut alkolleşti canından bıktı
AIDS veba ne dertler çıktı
Bir kinin vardı bundan iyi idi.

Evlerde televizyon damlarda direkler
Yalana dönüştü bütün gerçekler
Zulmet fusiyet hep bizi bekler
Doğayı seyir etmek bundan iyi idi.

Tomofil derlerdi bazen gelirdi
Kamyonu motoru hiç kim bilirdi
Öküz'e kağıyla sap çekilirdi
Macar pulluk kara sapan bundan iyi idi.

Aşlamalı Aşık Mehmet KOCATÜRK

Çukurkuyu Kasabası

Mustafa Şahin

**Biz bir oymağidik
Üstü ballı kaymağidik
Kaymağımız eridi
Oymağımız çürüdü**

Hamzalı Türkmenleri

Niğde İli, Bor İlçesine bağlı Çukurkuyu Kasabası yaklaşık 220 yıl önce bu bölgeye gelen Hamzalı, Bektik, Kayı, Hotamış, Ceritli ve Kırgıl Türkmen boylarının bir araya gelmesi ile kurulmuş Niğde'nin büyük kasabalarından biridir.

Bu aşiretlerin hepside göçebe, kalabalık koyun ve deve sürüleri ile çok geniş alanda yarı yerleşik olarak, yıllarca yaşamışlar. Cumhuriyet dönemi ile birlikte köy merkezinde yerleşme başlamış. Köy; kışlık olarak, yaylalara ilkbahar ve yazın göçülmüş. Halen 30-40 aile yaylalarda yaz-kış oturmakta ve koyunculuk yapmaktadır.

Ayrıca kasabamıza 40 km uzaklıktaki bulunan Melendiz Dağı eteklerindeki BELKORU yaylası Osmanlı Sultanlarının kasabamız Türkmenlerine bağışlanmıştır. Yüzölçümü 60.000 dekar genişliğindedir. 20 Mayıs-30 Haziran arası koyunu olanlar her yıl buraya göçerler ve otururlar.

Kasabamız Hasan Dağı platolarının başlangıcı yarı engebeli, yarı düz bir arazi üzerine kurulmuş. Bor'a 27 km. Ereğli İlçesi ile sınırdır. Çevre köy ve kasabaların merkezinde olup hepsi de düzenli asfalt yollar ile bağlıdır. Adana-Ankara (E,90) karayoluna üç ayrı yolla bağlıdır.

Cadde ve sokaklar plânlı, düzenli, kasabanın giriş ve çıkışları dört yönlü olup, güney ve doğusu çift bulvarlı dökme beton taşlarla kaplıdır. Geniş meydan ve parkları ile küçük fakat modern bir şehir görünümündedir.

Her gün, kasaba halkını il ve ilçeye taşıyan 10 minibüs, öğrencileri taşıyan iki büyük otobüs düzenli ve saatli çalışmaktadır.

Haberleşme: PTT şubesi ve 675 aboneli ile Türk Telekom 3.6 km. yer altı şebekesi hizmet binası ve lojman ile hizmet vermekte.

Büyük bir sağlık merkezi, 1 doktor, 6 personel ile kasaba ve çevre köylere hizmet vermekte. Doktor sayısı zaman zaman üçe çıkmaktadır.

Suyumuz: 40 km uzaklıktaki BELKORU yaylamızdan gelmekte. Kasabadaki 800 tonluk depoya gelen su düzenli bir su şebekesi ile kesintisiz olarak dağılmakta. Suya bağlı olarak halk modern bir mutfak düzenine ve güneş enerji sistemine geçmiştir. Şu anda 450 civarında güneş enerji sistemi vardır.

Kanalizasyonu (48 km) ve arıtma tesisi bitmiştir. Bir ana trafo, on adet yardımcı trafo ile elektrik şebekesi düzenli çalışmakta. Ayrıca 12 yaylamıza elektrik enerjisi verilmektedir. Eğitim-Öğretim ve Nüfus: İlkokul 1890 yılında açılmış, cumhuriyet döneminin ilk yıllarında halk tarafından iki katlı 8 derslikli okul binası yapılmış, 1927 yılında hizmete başlamıştır.

Şu anda: (Bir) çok amaçlı lise, iki tane ilköğretim okulu mevcuttur. Bu okullarda 501 öğrenci, 35 öğretmen bulunmakta, ayrıca 100 öğrencimiz il ve ilçedeki çeşitli okullara her gün otobüsler ile gidip gelmektedir. Halkın okuma oranı % 97 dir.

Yüksek öğrenim mezunu 250 civarındadır. 3 profesör ve her meslekten elamanlar yurdun çeşitli yerlerinde çalışmaktadırlar. Orta büyüklükte bir kütüphanesi vardır. Her gün kasabaya 50 tane günlük gazete girmektedir.

Beş mahalle ve üç cami vardır. Halkın sosyal yönü gelişmiş, yeniliğe açıktır. Evlenme yaşı erkeklerde 22-23, kızlarda 17-19 dur. Aile içi alınan kararlarda, ana ağırlığı, baba ağırlığı kadar önemlidir.

Nüfus planlaması yerleşmiştir. Kasaba 870 hane olup nüfusu 3479 kişidir.

Tarım ve Hayvancılık: Kadastro kayıtlarına göre arazi toplamı 254.000 dekar. Belkoru yaylası ile birlikte arazi toplamı 300.000 dekarın üzerindedir.

Bunun ekilen, tarım yapılan kısmı 71.000 dönümdür. Ancak 13.000 dekarı suludur. Tarım modern usuller ile

Yapılmakta. Halkın % 85'i çiftçilikle uğraşmakta. Kasabada 300 adet traktör, 400 adet su motoru vardır.

Buğday, arpa, çavdar, pancar, mısır, yonca, macar fiği ekimi yapılmaktadır.

Hayvancılık: Kasaba ekonomisinin ana geliri küçükbaş hayvancılığıdır. Yakın zamana kadar 30.000 baş olan koyun sayısı son yıllarda 8000 sağmal koyuna düşmüştür. Ancak azalan koyun sayısının yerini damızlık süt ineği almıştır. İnek sayısı 3500 dür. Günlük süt üretimi 17-18 ton civarındadır. Ereğli'deki dört ayrı mandıraya pazarlanmaktadır. Hayvan besiciliği gelişmiş ve çok aile tarafından yapılmaktadır.

Kasabamızda, 3 sulama, 1 tarımsal kalkınma kooperatifi, pancar ekicileri kooperatifi vardır.

Tarımsal kalkınma kooperatifi: Süt inekçiliği projesi uygulamış, yurt dışından getirip ortaklarına dağıttığı iyi cins ineklerin sayısı bugün 3500'e çıkmıştır. Her yıl sonbaharda süt inekçiliği festivali düzenlenir. Ülkemizin en başarılı kooperatiflerindedir,

Köy gurup tarım merkezi, spor kulübü, cami ve okul dernekleri, petrol ofisi, düğün salonu, hamamı, halk eğitim kurs binası, halıcılık kursu binası, lokanta, fırın misafirhane, jandarma karakolu, lojmanlar, modern bir belediye binası, parklar ile donatılmış kahvehaneleri halkın ihtiyacını karşılayan bakkallar, terzi, demirci, berberleri ile her türlü esnafı mevcuttur.

NİĞDE'M

Çırpındı birden bire Niğde'm,
Pırl pırl sabahlara.
Tarlalar motor sesleriyle uyandı,
Bereket yüklü bahara.

Çıplak olmayacak artık,
Niğde kırları.
Alabildiğine yeşerecek tohum,
Cömert topraklara.

Kemirmiyor artık pembe kurt,
Gönlünce büyüyor elma.
Yıllar büyüdükçe ferah,
Dost bir el gibi uzanmakta.

Bütün dertler biter bir gün,
Niğde'm gök mavisini gibi rahat.
Rüzgar gibi savruluyor ürünler,
Yurduma veriyor hayat.

Oktay Çalta
Dumlupınar İlköğretim Okulu Öğrencisi

DUMLUPINARIM

Benim en nurlu yolum,
Ağladığım, güldüğüm, doyduğum,
Ayşeler, Fatmaları orada gördüğüm,
Şefkat kucağı Dumlupınarım.

Mehmetçiğin omuz omuza verdiği,
Düşmana vur! Emrine uyduğu,
Saltanatı devirip, Hürriyet kanının
Akıttığı yersin Dumlupınarım.

Tarihi yanında geçmişin var.
Ayşe'ye, Fatma'ya söyleyişin var,
Bağrından çıkan nice yiğit var,
Sevdamsın, şiirimsin, türkümsün, Dumlupınarım.

İçimde 23 yılın coşkusu var,
Acısı var, tatlısı var, sancısı var,
Senin bende türlü türlü nazım,
İçim içime sığmıyor Dumlupınarım.

Şair değilim gerçek sözüm
Senden asla geçmez özüm,
Dün ne isem, bugün dünüm,
Beni bana öğrettin Dumlupınarım.

Adını andıkça coşkum artıyor,
Davarında kanım hızlı akıyor,
Heyecandan içim içime sığmıyor,
Tarihe şan ismin Dumlupınarım.

Acılarla tatlılarla yoğurdun beni,
Atatürk bayrakla doyurdun beni,
Türk'üm ne mutlu dedim, korudun beni,
Destanlar diyarı Dumlupınarım.

Ata'nın vatanı sevdiği gibi,
Annemin yavrusunu sevdiği gibi,
Kerem'in Aslı'yı sevdiği gibi,
Bende seni sevdim, Dumlupınarım.

Nurdoğan Orhan Dumlupınar İlköğretim Okulu Sınıf
Öğretmeni (Şiirler Dumlupınar Dergisinden alınmıştır)

NIĞDE MİLLİ EĞİTİMİNDE BİR ULU ÇINAR DUMLUPINAR İLKÖĞRETİM OKULU

Dumlupınar İlköğretim Okulu Eğitim ve Kültür Dergisi "DUMLUPINAR" dan

Cumhuriyetimizin ilanı ile birlikte, 1923 yılında, Ulu Önder Atatürk'ün çağdaş eğitim hamlelerinin başlangıcında "ilk mektep" olarak açılan Dumlupınar Okulu, 82 yıllık onurlu geçmişiyle Niğde Millî Eğitimnin ulu çınarlarından biri olarak hizmet vermeye devam ediyor.

Kuruluşundan bugüne on binlerce Niğdeli öğrencimizin eğitimine katkıda bulunmuş olan Dumlupınar Okulu, 1911 yılında Ortodoks Türkler tarafından yapılmıştır. Dönemin Türk mimari özelliklerini taşımasının en önemli delili Niğde'mizdeki diğer Türk-İslam yapılarıyla birebir benzeşmesidir.

Bina, yanında bulunan kiliseye bağlı "rahibeler okulu" olarak yapılmıştır. 1916 yılında bir yangın geçiren okul, mübadele sırasında Hıristiyan nüfusun Yunanistan'a göçmesi ile bir süre boş kalmıştır. 1923 yılında Yeni Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla birlikte Niğde Millî Eğitimine ilkokul olarak hizmet vermeye başlamıştır.

26 Kasım 1956 yılında ikinci bir yangın geçiren Dumlupınar Okulu kısa sürede onarılmış, 1957 yılında yeniden eğitim ve öğretime açılmıştır. Artan öğrenci talebini karşılamak amacıyla 1992 yılında okul bahçesine yeni bir hizmet binası yapılmıştır.

Sakarya, İnönü ve 23 Nisan okulları ile birlikte Niğde Merkez de orta ve üst yaş nüfusun yaklaşık dörtte biri Dumlupınar Okulu'nda eğitim görmüştür.

Hatırlayabildiğimiz kadarıyla Dumlupınar Okulu'nda Hıfı Sandallı, Besim Ecemiş, Recai Nebioğlu, Servet Çayan, Süleyman Koçbay, Mustafa Beşer, Mehmet Yazıcı, Ömer Boran ve Yaşar Koç okul müdürü olarak hizmet vermişlerdir.

Kuruluşundan günümüze kadar yüzlerce öğretmenin on inlerce öğrenciye hizmet verdiği Dumlupınar Okulu'nda günümüzde halen 800 öğrenci, 48 öğretmen, 3 yönetici, 1 okul danışmanı, 1 memur, 4 yardımcı hizmetli personel bulunmaktadır.

İkili öğretim yapılan okulda, 20 şubenin yanı sıra, fen bilgisi, matematik, sosyal bilgiler, İngilizce, resim-iş,

iş eğitimi, ev ekonomisi, müzik sınıfları ile çok amaçlı salon, kütüphane ve sanat galerisi yer almaktadır.

Çağdaş MLO standartları çerçevesinde, Toplam Kalite Anlayışı'nın uygulandığı okulda, müzik yayınları, belgesel yayınları, sosyal çalışmalar ile öğrenci kişilik geliştirme hizmetlerine öncülük yapıldığı çağdaş bir eğitim sistemi uygulanmaktadır.

Dumlupınar İlköğretim Okulu kentsel sit alanı içinde bulunurken, geçmiş kokan mekanların ortamında geleceği şekillendirmektedir. Bu okulumuz da okuyan öğrencilerimiz tarihi bir mekanda eğitim görme keyfi ve şansını yaşamaktadırlar.

Okulumuzun 80. yılında basımı yapılan "Dumlupınarım" adlı derginin birinci sayısında, bu okulumuza hizmet veren değerli öğretmenlerimizin ad-soyadları olmadan sadece fotoğrafları yer aldığından burada isimleri zikredilememiştir. Bizde Dumlupınar Okulu'ndan emekli olan veya bu okulumuza hizmet veren saygı değer öğretmenlerimizi saygıyla anıyoruz.

Bu okulumuzdan mezun olan, dergide adı geçen ünlülerimizden bir kaçı ise; Av. İsmail Özmel (1950), Güner Mandacı (1956), Burhan Ecemiş (1958), Fikret Sönmezocak (1959), Gündoğdu Uyanık (1962), Mükerrerem Levent (1964), Erdal Tosun (1965), Emin Selamoğlu (1967), Mehmet Çetin (1969), Ahmet Cankürtüncü (1973).....dür. Ayrıca dergide adı geçmeyen aşağıda sayacağımız hemşehrilerimizde Dumlupınar İlköğkulu mezunlardır. İnş.Yük.Müh.-16.Dön.Niğde Mv. Hüseyin Çelik (1944), Ses Sanatçısı Hüseyin Gökmen (1944), Emekli Hakim Hürrem Kubalı (1944), Emekli Hava Albayı Turgut Ünal (1944), Eski Niğde Belediye Başkanı Feridun Zeren (1944), Kıbrıs Şehidi Binbaşı Bünyamin Kasap (1944), Avukat Hikmet Kahraman (1944), Subay Futbol Adamı Altan Tetik (1946), Konya Ovasını çölleşmekten kurtaran Konyadan Kurucu Meclis üyesi seçilen Y. Ziraat Mühendisi Necdet Özdoğan (1943), Ege Üniversitesinde Prof. Dr. İhsan Bilgiç (1943), Dr. Ata Özdoğan (1943)...

Geleneksel Niğde Düğünleri

Sabahat Varol İNSEL

Geçen Sayıdan Devam

Geçen sayımızda anlatmaya başladığımız, “Geleneksel Niğde Düğünleri” başlıklı yazımız devam ediyor.

Anılarını anlatırken bizi de ortak eden 1921 doğumlu Ulviye Erandaç Başkan Hanımefendiye tekrar şükranlarımı sunuyorum.

SAMAH: Kız evinde kına hazırlıkları yapılırken, oğlan evinde de “SAMAH” hazırlığı başlardı. Toplantı yemekli, içkili olarak, ya damadın evinde, veya masrafı üstlenen amca, dayı evinde yapılırdı. Sabah erkenden yemekler pişirilir. Etli pilav, üzüm boranası, zeytinyağlı yaprak sarması, patatesli kavurma köfte, pilaki hazırlandı.

Bu arada düğün eğlenceleri boyunca, damada yol gösteren, hatta ondan sorumlu olan en yakın arkadaşına sağdıç denirdi. Sağdıç, damadın içki içmemesine ve ona bir zarar gelmemesine dikkat ederdi. Oğlan tarafında yapılan samah eğlencesi ve yemeğinden sonra, hep birlikte kız evine kına gecesine gidilirdi.

KIZ YANI: Kına gecesini ertesi günü olan Çarşamba günü “Kız Yanı” denilen eğlence, gelin kızın evi uygunsuz kendi evinde, değilse yakın bir komşunun evinde yapılırdı. Gelin kızı, yakın arkadaşları giydirirken ayağının altına bakır sini koyarlardı. Giyinip, süslenen gelin davetlilerin elini öper; iki eli göğsünün üstünde “divan” dururdu. Büyükler otur demeden oturmazdı.

Kız yanı, bir anlatımıyla kızın evinde yapılan düğündü. Gelen misafirlere, büyükçe bir sininin ortasına tabak içinde konulan akide şekeri, etrafına önce leblebi, sonra kuru üzüm ve de “karamanlı” dediğimiz çarşı fırınlarında pişirilen dörde bölünmüş ekmek dilimleri ikram edilirdi. Bu eğlence sadece hanım davetlilerden oluşur, çalgı olarak da yine def ve ud çalınırdı.

Kız yanı eğlencesine gelen misafirlerin bazıları gelin kıza hediyeler getirir, bazıları da gelin kıza hediyeler getirir, bazıları da kızın annesinin avucuna bir miktar parayı ya elini öperken veya selavlatılırken kimseye göstermeden, gizlice verirdi. Bu paraya BENEK denirdi.

Burada benek vermenin, çok zarifçe düşünülmüş, mütevazı bir yardımlaşma geleneği olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.

GÜVEY GİYDİRME: Yukarda anlattığımız gibi sandık günü “kalın” gönderilirken, kız evi damat için, gömlek iç çamaşırı fes, havlu, terlik, tesbih, tabaka, çorap ve tıraş takımı ile içine bir miktar harçlık konmuş cüzdanı kefiyeye (ipekten seyrek dokunmuş bohça) sararak işlemeli bir bohçoya yerleştirir, DAMAT BOHÇASI denilen bu bohçaya da oğlan tarafına gönderirdi.

Güvey giydirme töreni de, damadın yakınları ve arkadaşları arasında yapılır, aralarında dua okuyacak bir büyük bulunurdu. Öne damat bohçası bir iskemle üzerine konur, duası okunur, “Amin” denildikten sonra, yan odaya damatla birlikte geçilir, bohça açılırdı. Kefiye, damadın oturacağı iskemlenin arkasına serilir, güvey heyecanlı giyinmeyi beklerken, gömlek bir erkek çocuğun başından geçirilir sonra, damada giydirilirdi. Giyinme işi bitince, damat misafirlerin yanına çıkar, önce babasının, sonra gelenlerin elini öperdi. Bu arada çalgıcılarda coşkuyla çalar, bahşişlerini alırlardı.

GÜVEY HAMAMI: Perşembe günü, düğün günüdür. Sabah namazından sonra, güvey, sağdıç ve arkadaşları ile beraber hamama giderler, hamamı ve çalgıcı masraflarını akrabalarından birisi üstlenerek, düğün evine katkıda bulunurdu.

Güveyi tellak yıkar, kız evinden gönderilen hamam takımına silinirdi. Giyinirken de çalgıcılar yine coşkuyla çalar, bahşişlerini alırlardı.

Böylece tamamlanan “GÜVEY HAMAMI” töreni, çalgıcılarla birlikte damadın evine gidilerek sona ererdi.

GELİN GETİRME: Kahvaltı edildikten sonra oğlan evinde misafirler toplanır ve kız evine “gelin getirmeye” gidilirdi.

Gelin getirme töreni 2 şekilde yapılırdı.

1- Kızın çeyizleri arasında şilte ve kaynataya baş yastığı varsa, gelin taht-ı revanla getirilirdi.

2- Yoksa, yaya olarak gelin alayı yapılırdı.

Bu arada yine oğlan tarafından yakınları çeyiz almakla görevlendirilir, çeyizleri el birliği ile at arabasına yerleştirirlerdi. Çeyizler verilirken kız tarafından kimse yardım etmezdi. Kızın annesi, çeyiz taşıyan arabacıya peşkir hediye eder, bu peşkir de atın kulağının yanındaki askıya bağlanırdı.

KUŞAK BAĞLAMA: Gelin kız, gelinliğini giyip, süslendikten sonra baba evinden çıkmak üzere iken, varsa babası (yoksa amca, dayı, ağabey) kırmızı genişçe bir kurdeleyi gelinin beline bağlamak üzere, 3 kere gelinin başında çevirir, hayır duada bulunarak;

- Kızım, baba evinden alınla-tülünle çıkıyorsun, kocanın evinden de kefeninle çıkacaksın.

Diyerek nasihatte bulunurdu. Burada anlatılmak istenen, kızın kocasının evinde geçim etmesi, sabır göstermesi ve küçük kusurları bahane ederek, baba ocağına dönmemesi ifade edilmektedir.

Bu törenin sonunda kız babasının, annesinin elini öper, onlarda kızlarına bilezik, küpe takar veya harçlık vererek ayrılışın hüznünü yaşarlardı.

Bu arada, oğlan evinden gelin almaya gelenler ve çalgıcılar oturtulup, şeker lokum ikram edilirdi. Sonra da çalgıcılar KALK GİDELİM HAVASI çalarlar, gelin başında al duvağı (kırmızı duvak) örtülü olarak baba evinden çıkarılır, kapıya çıkınca da başına, buğdayla karıştırılmış bozuk para saçılırdı. Etraftaki insanlar da bu paralardan alırlar ve uğur sayarlardı.

Kırsal kesimlerde, köy ve kasabalarda gelinler ata bindirilerek götürülür, bu kalabalığa da SEYMEN ALAYI denirdi.

Gelinin gittiği yol boyunca çalgıcılar çalmaya devam ederdi.

Bu arada sabah erken alınan gelin çeyizleri, gelin için ayrılan odaya, kızın yakınları tarafından serilir, yerleştirilirdi. İşlerin ayna gibi parlak olması içinde, odaya bir ayna asmak adettendi.

Oğlan evine gelen gelin ve damat eve girmeden önce kesilen kurbanın etrafında 7 defa dolanır, sonra önüne konulan toprak testiyi ayağı ile vurarak kırardı. (Bu görenek, gelecekte gelinin sakar olmaması için uygulanırdı) Daha sonra kayınvalidesi gelinin avucuna bir kaşık bal koyar, gelin ballı kapının üst pervazına sürerdi. (Aile geçimlerinin tatlı olması için)

Şimdi de yine kayınvalidenin tuttuğu Kur'an-ı Kerim ve ekmeğin altından geçerek odalarına girerlerdi.

Odada damat gelinin duvağını açar ve ona gerdanlık, küpe, bilezik gibi bir mücevher hediye ederdi. Bu törene de YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ denirdi. Sonra bir tepsi içinde ikram edilen 2 bardak şerbeti içerek odadan çıkarlardı. Damat sağdıcının yanına gider, gelinde davetliler arasında el öperdi.

Bir başka adette; gelin gelince bir iskemleye oturtulur, kucağına da küçük bir çocuk oturtulurdu. Gelin çantasında getirdiği çorap, mendil gibi küçük bir hediyeyi bu çocuklara verirdi.

GÜVEYLEME: Gelinin kocasının evine geldiği gün, akşam yemeğini, yakın akrabalarından biri üstlenerek evinde davet verirdi. Yemekler yenir, yatsı ezanına kadar eğlenilirdi. Sonra damat sağdıcı ile birlikte, yatsı namazına gider, dönüşte, tüm yakınlarıyla hep bir ağızdan "Allahümme Salli Ala" diye selavatlar getirerek, fenerler önde, misafirler, gelin-damat oğlanın evinin önüne gelirler. Büyüklerden biri veya varsa hoca, dua okur, sonra içeri girerlerdi. İçerde gelin, aile büyüklerine kahve ve tatlı ikram eder, büyüklerde "Allah geçim-dirlik versin" temennisinde bulunurdu. Kayınpeder oğluna 3 defa "haydi istirahat edin" sözünü söyleyince gelin ve güvey odalarına çekilir, 2 rekat namaz kılarlar ve gelin evinden gelen tatlıdan yerlerdi.

YÜZ AÇIMI (ÇİT ÖRTME): Ertesi sabah (Cuma) erkenden, gelin, aile büyüklerine getirdiği hediye bohçalarını verir, kaynata ve kaynana gelinlerine beşibirerde takarlardı. Varidatları iyi olanlar "ARMALI BEŞLİ" denilen REŞADİYE altını takarlardı.

Öğleden sonra gelin tekrar gelinliğini giyer, süslenir, yüz açımı törenine gelen misafirleri karşılardı. Bu törene de kız tarafı da davet edilir, çalgılı eğlence olurdu. "Kız yanı" da olduğu gibi sini içinde akide şekeri, leblebi, kuru üzüm ve Karamanlı ekmeği ikram edilirdi.

Eğlence esnasında akrabalara, yakın komşulara, oyacı mendiller hediye edilir, yakalarına iğne ile tutturulurdu. Böylece oğlan tarafının düğünü de sona ererdi.

O hafta, önce kızın annesine "el öpme" ye gidilir, anne de tüm aileyi yemeğe davet ederdi. Sonra da yakın akrabalar, "gelin daveti" yaparlar, onlara giderken de gelin getirdiği hediye bohçalarını götürürdü.

Davet eden evin hanımı da geline "el öpmelik" olarak yazma, eşarp, çorap gibi hediyeler verirdi.

Bu el öpme ve gelin gezdirme, günlerce sürer, gelin de eşinin ailesini yakından tanıma ve kaynaşma imkanını bulurdu.

Eveet, buraya kadar, ninelerimizin, annelerimizin düğün törenlerini anlatmaya çalıştık. Ne yazık ki, günümüzde, batı özentisi yüzünden bu zengin kültür yumağımız elimizden kayıp gitmekte, büyüklerimizi yitirdikçe de, anılardan silinip yok olmaktadır.

Keşke, modernleşmeyle birlikte, bu kültür birikimimizi, gelenek ve göreneklerimizimizi yaşatabilsaydık. Bütün bu anlattıklarımız, bizim yöremizin yüzlerce yıldır süregelen zenginlikleriydi.

Bahattin TORUN

NİĞDE SEVDASI

Aladağlar'dan da Ecemiş Çayına,
Emli Vadisi'nden de Çiftehan'ına
Melendiz, Göllü, Hasan, Bolkar Dağına,
Karasu, Ulurmak, Çakıt suyuna,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Kemerhisar'da şahane su kemeri,
Demirkazık'da dağcı, kayak evleri,
Bor'da Sarı Saltuk, Kuddüsi erenleri,
Tarihine destan yazmış gidenleri.
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de,

Alaeddin Tepesi'nden, şehri seyret,
Kayabaşı, Bor yolu, gözüdür Delbent,
Akmedrese, Bedesten, bulunmaz nimet,
Eğitim öğretimde dünyaya namzet,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Çamardı İlçesinde ye, alabalık,
Perşembe pazarı olur kalabalık,
Fertek, Tepe, Amas, Kayaardı bağlık,
Elma bahçelerinde bulunan sağlık,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Hüdavent Hatun, Şerif Ali Türbesi,
Gümüşler Manastırı, yer altı şehri,
Roma Havuzu, Kale, Saat Kulesi,
Halı, kilim, patates köyün çilesi,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Barajları, suyu, tertemiz havası,
Ketençimeni, Sarı Mehmet Yaylası,
Melendiz, Misli, Semendire Ovası,
Hiç kalmaz insanın burada tasası,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Altınhisar, Yeşilyurt ne güzel yerler,
Koyunlu, mesire yeri, taştan evler,
Zamanında oturmuş, ağalar, beyler,
Ne hoştur, Narlı, Çinili, Yedi Göller,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Ulukışla'da Kervansaray ve hanlar,
Sungurbey Cami'den okunan ezanlar,
Gül Baba, Elhacı Mahmut ve yatırlar,
Yazacak çok yeri var, almaz satırlar,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Nahita demişler eskiden adına.
Gezip gör de bak, elmasının tadına
Kurulmuş Orta Torosların yanına
Aksaray soluna, Kayseri sağına
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Torunoğlu der! Bilmeyenler bilmeli,
Bırak ağlamayı, her zaman gülmeli,
Bu güzel şehri, görmeyenler görmeli,
Yerli, yabancı hep buraya gelmeli,
Sevdalıyım gezerim, ben bu Niğde'de.

Bahattin TORUN (08/04/2005)

Bahattin Torun Kimdir?

Niğde merkez Aşlama Köyü nüfusuna kayıtlı Kurtuluş Savaşı gazilerinden Bekir Torun'un torunudur. Merhum sağlık memuru (iğneci) Mustafa Torun'un 9 çocuğundan yedincisidir.

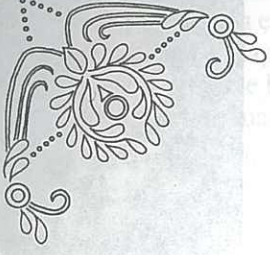
08.04.1959 Niğde doğumludur. Sakarya İlkokulu, Atatürk Ortaokulu, Niğde Ticaret Lisesinin ardından 1980 yılında eğitim enstitüsünü bitirip sınıf öğretmeni olmuştur. 1985 yılına kadar Niğde dışında görevde oluşu ve kısa dönem askerlik sırasında gurbette bulunması ile şiir yazmaya başladı.

1985 yılından beri Niğde'de görev yapmaktadır. Çeşitli okullarda öğretmenlik, müdür yardımcılığı yaptı. Şu anda Niğde merkez Nezihe-Tahsin Kitapçı İlköğretim Okulunda görev yapmaktadır.

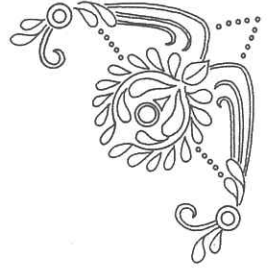
Evli olup üç çocuk babasıdır.

ETKİNLİKLERE İLGİ DUYSANLARA

Vakfımızın Kadınlar Komisyonunun yapacağı Çay-Yemek-Gezi gibi etkinliklere iştirak etmek isteyen hemşehrilerimiz; telefon numaralarınızı bildirmeniz halinde size ulaşmayı ve haberdar etmeyi vazife biliriz.

ELİŞİ SAYFASI

Kral XIV. Lui sitili koltuğun krem kısımları dahil goblen işidir.

Ödemiş ipeği üzerine sarı-beyaz sim boya ile yapılan Maraş işi örtü sarı pul ve boncuklarla orijinaline benzetilmiştir.

Gurup ve Atlar tablosu goblen işidir. İşli kısımlar 45x35 cm dir.

Elişleri Leman GÜNALP

Yerel Basından Kısa Kısa Haberler

HAMLE - ANADOLU HABER - NİĞDE HABER - 51 HABER - YEŞİL BOR

Niğde ÖSS'de 42. oldu: Niğde ÖSS'de beklediği başarıyı bir türlü yakalayamadı. 2005 yılı ÖSS sınavına Niğde'den 6966 aday katıldı. Bunlardan 5581'i geçerli puan aldı. Niğdeli öğrencilerin başarı oranı % 80'i geçerken Niğde ÖSS'de 81 il arasında 42. sırayı alabildi.

İlk 500 büyük kuruluş arasında Niğde'den iki kuruluş var: 2004 yılı verilerine göre Türkiye'nin 500 büyük kuruluşu arasına 340. sırada OYSA-Çimento ve 408. sırada BİRKO'da yer aldı.

Bakan Babacan'dan baba nasihatı: Ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Babacan 4 yıldızlı Grand Otelin açılışında, Türkiye genelinde büyük başarılarla imza atan Niğdeli iş adamlarına Niğde'ye yatırım için görev düşüğünü dile getirdi.

Ulukışla Çövek Şenliği yapıldı: Sanatçı Neşet Ertaş'ın sazi ve sözü ile dillendirdiği Ulukışla Çövek Şenliği ilçenin parkında gerçekleştirildi.

Ölülerimize de rahat yok: Niğde Belediyesinin sorumluluğunda olan Derbent Aile Kabristanı'nda mezarların çevresini kuru otların kapladığı, kimliği belirsiz kişilerce otları yakarak yangın çıkarttığı, bazı mezarların tahribata uğradığı, mezar taşlarının kırıldığı, çevrenin döküntülerle dolu olduğu belirlendi.

Akkaya Barajına vahşet devam ediyor: Hamle Gazetesi'nin önderliğini yaptığı "Akkayayı Kurtaralım" kampanyası da Akkaya'yı kurtaramadı. Kuş yumurtalarının ve kuş yavrularının yuvaları olan üniversite kampüsü içindeki otlar kesildi, kuruyanlar yakıldı. Arıtma tesisleri halen çalıştırılmadı. Akkaya'ya gelen arıtmasız lağım suları tarla ve bostanlara moto-pomplarla çekildi. Akkaya'da ne su, ne balık nede kuş kaldı. Bir kuş cenneti daha sizlere ömür oldu.

Akmedrese üniversitenin elinden alınıyor: Niğde Üniversitesi Rektörü Prof.Dr. Hamza Uygun'un verdiği bilgiye göre Vakıflar Bölge yada Genel Müdürlüğü Akmedresenin üniversiteden alınarak Müftülüğe devredilmesi için anahtarın teslim edilmesi istenmiştir.

Bakan Şahin'den müjdeli haber: Başbakan Yardımcısı ve Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin, Niğde'de Vakıf eserlerini inceledi ve bu eserlerin envanterinin çıkartılarak restore edileceğini açıkladı. Demirkazık bölgesinde kapalı salon yapılacağı müjdesini veren Şahin 200 YTL ödenek ayrılacağını söyledi.

Niğde'ye hırsız ve dilenci akını: Niğde'de her geçen gün ortam hırsızlık olayı, esnafı ve Niğdelileri canından bezdirdi. Kentin en işlek caddesi olan Bor caddesinde 5 ayrı hırsızlık olayı gerçekleşti. Bebeğini sopa gibi kullanıp gazetecilerin üzerine saldıran dilenciler yeniden Niğde'ye geldi.

395 proje bitirilmeyi bekliyor: Niğde İl Koordinasyon Kurulu Toplantısında 31 Temmuz 2005 tarihi itibarıyla 395 proje için 75.268.472.60 YTL ödenek ayrıldığı, ilk 7 aylık dönemde % 42'lik parasal gerçekleşme sağlandığı söylendi.

Emirler Göleti hizmete açıldı: Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehmet Mehdi Eker Niğde'de çeşitli incelemelerde bulunduktan sonra Emirler Göletinin açılışını yaptı.

Vali Gündüz Beder ameliyat oldu: Niğde Valisi Gündüz Beder Ankara Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Uroloji kliniğinde başarılı bir ameliyat geçirdi. Başkent Niğde Vakfı olarak Sayın Gündüz Beder'e geçmiş olsun dileklerimizizi sunar acil şifalar dileriz.1

Niğde'de yere tükürmek yasak: Ana caddeleri deterjan ve gülsuyu ile yıkayan Niğde Belediyesi yere tüküren ve çekirdek kabuğu atanlara 50 YTL para cezası kesecek.

Niğde Teksas'a mı dönüyor: Birkaç yıl öncesine kadar huzurkent olarak anılan Niğde'de son zamanlarda baş gösteren hırsızlık, gasp, kapkaç gibi olaylardaki artış kentimizde huzur kaçırılmaya başladı.

Çocuk hastanesi açıldı: Yapımı tamamlanan Çocuk Hastanesi 6 uzman ve 6 pratisyen hekimle hizmet vermeye başladı. Kadın-Doğum Hastanesi Başhekimliğine bağlı olarak hizmet verecek olan hastaneye yardımcı sağlık personeli takviyesi yapıldı.

Şenlik ve festivaller devam ediyor: Azatlı, Darboğaz, Çınarlı şenlik ve festivallerinde yöre halkı bir araya gelmekten ve bu vesile ile siyasetçi ve üst düzey bürokratları yanlarında görmekten mutlu oldular.

Ahmet Gürbüz'ü kaybettik: Niğde Anadolu Gazetesi imtiyaz sahibi Faruk Gürbüz'ün yeğeni, Gürbüzler Mobilyanın sahibi Hacı Mustafa Gürbüz'ün oğlu Ahmet Gürbüz tedavi gördüğü Kayseri Ün. Tıp Fak. Hastanesinde yakalandığı amansız hastalıktan 23 yaşında vefat etti.

Niğde'de organik hazine: Organik tarım için dünya ve Türkiye'deki en uygun iklim ve şartın Niğde'de olması iki ünlü firmayı Bor'a çekti. Cingilhoğlu Holding milyonlarca dekar alanda, Çukurkuyu beldesi yakınlarında 600 bin elma fidanı dikti.

Bademderemiz ve Başarılı Talebeleri

Süleyman TURHAN

Çamardı ve Köyşleri Dernek Başkanı

Orta Torosların eteklerinde mis gibi havası buz gibi soğuk sularıyla adeta cennetten bir köşe Bademdere, yaratanın bize bir lütfu bu diyar yeni yeni keşfedilmeye başlandı. Bu diyar son yıllarda doğa, yayla ve av turizmi ile ön plana çıkan bu bölge Orta Torosların en yüksek zirvesi olan Demirkazık (3756 m) zirvesi ile adeta dağcılara ben buradayım beni keşfediyor diyor. Diyor da, bunu Fransız'ı, Alman'ı, Rus'u, İngiliz'i, Amerikalısı duyuyor koşuyor geliyor hatta ben buralarda ölürsem benim mezarımı buralara kazın diye vasiyet ediyor.

Ancak bizler bu çağrıyı duymamakla biraz haksızlık etmiyor muyuz?

Güzel beldemiz Bademdere'mizden söz etmişken güzel okulumuz Bademdere Ş.N.D.İ.O'dan söz etmeden geçemeyeceğim. Güzel diyorum gerçekten pırıl pırıl bir fiziki yapı, yemyeşil ağaçlarla dolu bir bahçe ışıl ışıl öğrenciler güzel bir birliklilik sağlamış, eğitim öğretim kadrosu, idealist ve dinamik bir okul müdürü Reşat Kapuz.

Ben ilk olarak bu kadronun 23 Nisan 2005 bayram kutlamalarında Bademdere'de idim. Profesyonelce hazırladıkları bayram hazırlıkları ve sunumu beni etkilemişti. Belli ki çok güzel ve iyi çalışılmıştı. Okulun sosyal etkinliklerde çok iyi olduğunu gözledim.

Bu kadroyla 2005 O.K.S.'de başarılı olması kaçınılmazdı. Beş öğrencinin Anadolu Lisesini kazanması, dört öğrencinin teknik liseleri kazanması beni şaşırtmadı. Bir kasaba okulu olarak bu küçümsenemez bir başarıdır.

Bir Bademdereli olarak Okul Müdürü Reşat Kapuz'un nezdindeki öğretmenler Yıldız İbiş (Sınıf Öğr.), Mehmet Gümüş (Sınıf Öğr.), Selçuk İbiş (Sınıf Öğr.), İlkay Sağlam (Sınıf Öğr.), Sinan Kalcı (Sosyal Bilgiler), Nihan Ecemiş (Türkçe Öğr.), İmdat Karpuzcu (Fen Bilgisi Öğr.), Safiye Yakan (Matematik Öğr.), Özlem Kozan (İngilizce Öğr.), Mine Uluöz (Resim-İş Öğr.)'e Memur Hacı Emin Dayan'a, hizmetli Fevzi Söğüt'e teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyorum. Geniş bilgi için www.Bademdere.Com.tr

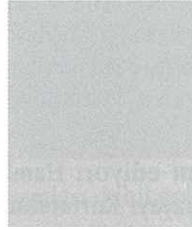
KAZANAN ÖĞRENCİLER

Okul Müdürü
Reşat Kapuz

Tuba Taştan
Uşak And.Lisesi

Hicran Taştan
Uşak And.Lisesi

Güler Eryılmaz
İnebolu Tur.VeOtelcilik Meslek L.

S.Sefa Peker
Niğde Anadolu Öğretmen Lisesi

Demet Turhan
Niğde Y.S.S Anadolu Lisesi

Duygu Sema Dayan
Bünyan Anadolu Lisesi

Nazan Koca
Şarkıkaraağaç Anadolu Lisesi

Neslihan Mimitaş
F.Şahenk And. Tek.Lisesi

Neslihan Güngör
İnebolu And.Trz.ve Otl MYO

Mutluluklar

ZEYNEP DEMİRTAŞ & İAN WELKINSON

9 Temmuz 2005

Kurucu Başkanımız Yavuz Demirtaş ve Mütevelli üyemiz Hatice Demirtaş'ın kızı Mütevelli Üyemiz Zeynep Demirtaş 9 Temmuz 2005 tarihinde Ian Welkinson ile evlenmiştir.

MUTLULUKLAR DİLERİZ
YÖNETİM KURULU

Yüzlerce yıllık Türk halı geleneği

KOYUNLU

tarafından yeniden yorumlandı
BİRKO KOYUNLU HALI TEKSTİL SAN. ve TİC. A.Ş.
FABRİKA

ORGANİZE SANAYİ BÖLGESİ NİĞDE - BOR YOLU 8.KM NİĞDE
TEL: (388) 225 00 00 PBX - (388) 444 51 51
FAX: (388) 225 00 10 - 11 birko@birko.com.tr

BÖLGE SATIŞ MÜDÜRLÜKLERİ

KOYUNLU TEKSTİL A.Ş. - İSTANBUL BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ
TEM YOLU E-6 GIŞELER YANI MASKO MOBİLYACILAR SİT.
TEL: (212) 675 07 70 (3 HAT) FAX: (212) 675 07 73
444 51 51 kotist@koyunlu.com.tr

KOYUNLU TEKSTİL A.Ş. - SAMSUN BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ
BAHÇELİEVLER MAH. 100. YIL BULVARI NO:245/1 SAMSUN
TEL: (362) 230 41 68 FAX: (362) 230 43 78
444 51 51

KOYUNLU TEKSTİL A.Ş. - KONYA BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ
MUSALLA BAĞLARI ANKARA YOLU ÜZERİ NO:99/E KONYA
TEL: (332) 236 90 28 - 236 54 90 FAX: (332) 236 57 19
444 51 51

KOYUNLU TEKSTİL A.Ş. - ANKARA BÖLGE MÜDÜRLÜĞÜ
KARPUZLU SK. NO:73/9 SİTELER-ANKARA
TEL: (312) 349 09 69 - 350 50 96 FAX: (312) 349 50 99
444 51 51 kotank@koyunlu.com.tr

BAYİLERİMİZ

MUMÇULAR PAZL. TİC. SAN. LTD.ŞTİ.
İHSAN VE MUSTAFA MUMCU
ŞENKAL SOK. NO:3 SİTELER / ANKARA
TEL: (312) 349 19 07 - 353 39 14 FAX: (312) 350 50 83

ŞARK - IŞIK HALI
MERKEZ: DEMİRHENDEK CAD. NO:150 SİTELER / ANKARA
TEL: (312) 353 64 75 - 353 66 49 - 348 75 20 FAX: 348 75 20
ŞUBE: MALATYA ELAZIĞ YOLU HAZARDAĞLI KAVŞAĞI
İMAMEFENDİ CAD. NO:5/A ELAZIĞ
TEL: (424) 247 64 01 - 02

SELVİ HALI ve TEKSTİL PAZARLAMA LTD. ŞTİ.
MERKEZ: E-5 ANKARA ASFALTI KÜÇÜKYALI KAVŞAĞI NO:59
KÜÇÜKYALI / İSTANBUL
TEL: (216) 388 57 51 (3 HAT) FAX: (216) 388 45 25
ŞUBE: SELİMZADE KÜRTÜLUŞ CAD. YILDIRIM MAH. NO:61/A
YILDIRIM - BURSA TEL: (224) 362 24 84 - 362 07 11 - 362 23 08
FAX:(224) 361 98 12

GİPA DAYANIKLI TÜKETİM MALLARI A.Ş.
ADANA - MERSİN YOLU 10. KM. ADANA
TEL (Mirk): (322) 441 21 21 (PBX) FAX: (Mirk) (322) 454 17 45
gipax@gizerler.com.tr

EMEL HALICILIK TİC. SAN. LTD. ŞTİ.
CUMHURİYET CADDESİ NO:42 İSPARTA
TEL: (246) 218 39 27 FAX: (246) 223 24 87
MTK SİTESİ 746. SOKAK NO:1 ÇAMDİĞİ - İZMİR
TEL: (232) 431 11 88 - 89 FAX: (232) 431 11 90

BİRKO ŞİRKETLER GRUBU | BİRKO & BİRKOYUNLU

www.birko.com.tr | www.koyunlu.com.tr

Koyunlu Halıları **BIRKOGRUP** ürünüdür.

ANKARA BÜRO OFFICE
Sancak Mah. 1. Cad. No:8/2
Çankaya-Ankara-TURKEY
Tel: (312) 441 39 33 - 441 39 34 - 35
Fax: (312) 441 39 88

İSTANBUL BÜRO OFFICE
General Ali Rıza Gürcan Caddesi Merter İşmerkezi
No:2 Kat:8 Daire:51 Merter-İstanbul-TURKEY
Tel: (212) 481 57 26 - 27 - 28 - 29
Fax: (212) 481 57 30